

DOOD DOOR UITLOKKING.

Absurdistische intrigekomedie in 3 bedrijven

van Herwig Van Landuyt.

PERSONAGES.

Sandra, Patricia, Barbara, Ria en Tom sporen samen naar hun werk bij hetzelfde bedrijf.

Hubert : Vriend van Tom.

Treinbegeleider.

DECOR.

Een verlaten treinstationnetje, een zitbank en een lege vuilnisbak.

Eerste bedrijf.

Sandra en Tom keuvelen samen op de bank.

Sandra : Ik heb hem daar voor 't eerst ontmoet.

Tom : Daar ?

Sandra : Ja waar anders ?

Tom : Dat ik ermee gewerkt heb, niet te geloven !

Sandra : Leuk werk ?

Tom : Bof, rekenwerk.

Sandra : Tja...

Tom : Vreemde vogel, zijn vader was net zoals hij of omgekeerd.

Sandra : En zijn grootvader had ook iets met treinen. Wie niet ?

Tom : Ik. Maar je bent er wel Gilles tegen 't lijf gelopen.

Sandra : Hij moet nietsvermoedend in Zottegem opgestapt zijn.

Tom : Gilles ?

Sandra : en via de Oudenbergstad en lijn 123 in Overboelare terechtgekomen zijn op weg...

Tom : naar Halle en Edingen.

Sandra : Met de trein zoals Jan en alleman of ken je soms iemand..?

Tom : Nee.

Sandra : En daar in de tunnel zat Gilles...

Tom : naast jou.

Sandra : aan mij, wel 400 meter lang.

Tom : In de tunnel van Overboelare godbetert !

Sandra (neemt haar knieën onder haar kin) : Zalig !

Tom : 400 m. tegen 50 km per uur. Schone liedjes duren niet lang.

Sandra : 't Ene liedje is 't andere niet.

Tom : Duurt het nog ?

Sandra : Zijn grootvader was op weg naar de vrijheid toen 't onherroepelijke gebeurde.

Tom : God nog aan toe, oorlog !

Sandra : En jij ?

Tom : In de tunnel ?

Sandra; In de trein.

Tom : Met een lang gezicht wachten tot we 'r zijn.

Sandra : Nooit 's iets geprobeerd ?

Tom : Iets en niets. Treinreizigers zijn pendelaars, 't zijn geen avonturiers ofwel doen ze alsof.

Sandra : Triestig !

Tom : Niet lang genoeg, de tunnel .

Sandra : Jij te tam ja.

Tom : Ook. En met Gilles nooit een vervolg gebreed aan je tunnel-verhaal ?

Sandra : Nee, na vierhonderd meter had het lang genoeg geduurd. Als ik er nu aan denk is het alsof de machinist er werd opgehouden door een troep tunnel-zebra's.

Tom : En nu je richting Brussel spoort...

Sandra : 'k Heb me op één of andere manier vrijgekocht.

Tom : O ! Met kluiten of heb je de boel belazerd ?

Sandra : 'k Zoek een eiland voor mij alleen.

Tom : Waarom niet ?

Sandra : Een zelfbedruipend en vrouwvriendelijk eilandje, niet te groot, niet te klein.

Tom : Je moet hier niet zoeken.

Sandra : Ik weet het.

Tom : Of je gaat in 't midden van een plas eindigen waar nooit een zweem van een drenkeling zal aanspoelen.

Sandra : Ik twijfel nog.

Tom : Zou je niet ?

Sandra : Storen papegaaiduikers zich aan ingetogen dromerige vrouwen met de blik op oneindig ?

Tom : Ze denken er 't hunne van, o niet al te lang. Ze zwemmen beter dan ze denken.

Sandra : 'k Heb nog niets beslist, morgen misschien.

Tom : Of later.

Sandra : Voor beslissingen is de ene dag al ongeschikter dan de andere. Soms sta 'ik besluiteloos op en weet ik niet eens wat ik ga aantrekken.

Tom : Tja...

Sandra : Uiteindelijk trek ik altijd wel iets aan.

Tom : Is 't waar ?

Sandra : Je mag je niet blind staren op mijn bovenkleding. Bij de meeste vrouwen is wat je te zien krijgt je reinste trompe-l'oeil.

Tom : Dat wordt dan trompe-l'oeil voor de papegaaiduiker als je niet 't risico wilt lopen dat er eentje zijn ei legt in je voortuintje.

Sandra : Risico's zijn 't zout op 't leven maar je moet ze goed inschatten, niet domweg gaan spoorlopen.

Tom : Opstappen is al gevaarlijk genoeg.

Sandra: Vind je ?

Tom : Ja je moet achter je kijken.

Sandra : Terwijl je opstapt ?

Tom : Links en rechts.

Sandra : En als je nu 's aan een zwangere of aan een hoogbejaarde dame zou vragen of ze je wil helpen ?

Tom : Potverdorie dat ik daar nooit aan gedacht heb !

Sandra : Hier passeren geen treinen.

Tom : 'k Zou hier toch niet opstappen en alleen al zeker niet. En de dame mag nog niet te lang zwanger zijn maar lang genoeg om het aan haar te kunnen zien.

Sandra : Zoek er één die zich laat bezwangeren terwijl je 'r bij bent.

Tom : Wat ?

Sandra : Waarom niet ?

Tom : O ! Weet je wel goed hoe lang dat dat kan duren ?

Sandra : Zolang als de trein erover doet om door de tunnel van Overboelare te hobbelen.

Tom : En op het werk, Gilles was er je collega ?

Sandra : Zoals Barbara, Ria, Patricia, jij en nog een paar duizend anderen waaronder vrijwel...

Tom : alle pendelaars op lijn 123.

Sandra : Daar ga 'k van uit. Gewoonte-pendelaars zijn er niet en al zeker geen pendelende dagdieven.

Tom : Eén ding drijft de pendelaar...

Sandra : zijn schamel loon.

Tom : Komt er iets bovenop in een onbewaakt ogenblik.

Sandra : in een hoek van een coupé, een boudoir-moment,

Tom : met een ...

Sandra : met een collega, er zit niets anders op, maar om de dag te ontgrauwen, is dat toch maar mooi meegenomen.

Tom : En waar zit hij nu Gilles ?

Sandra : Ondergedoken.

Tom : Waarom zou hij ?

Sandra : Waarom zou hij niet ?

Tom : Jij kent hem als geen ander, zeg het maar.

Sandra : 'k Heb er wel niet mee samengewoond hé, anderen wel.

Tom : Mannen zijn niet te vertrouwen.

Sandra : En nu wil ja van mij horen, vrouwen evenmin of misschien nog liever, vrouwen nog een stuk minder.

Tom : 't Was een quote van Gilles.

Sandra : Dan moet je niet verder zoeken, dan is hij niet wat je denkt dat hij is.

Tom : Als hij ergens ondergedoken is dan...

Sandra : moet je 't ergste niet denken tenzij je er van uitgaat dat hij tot ontslag gedwongen werd.

Tom : Ken je dan van die doemdenkers ?

Sandra : Ze zijn er. Daar moet je niet aan twijfelen.

Tom : Dan moet hij maar 's snel weer opduiken.

Sandra : Zijn ontslag...

Tom : Ja.

Sandra : daar wist ik eerlijk gezegd niks van.

Tom : Nee ?

Sandra : Maar als je 't zeker weet...

Tom : Van Barbara, die heeft hem nog in eerste klas gezien een dag voor zijn ontslag.

Sandra : Heeft ze hem ook gesproken ?

Tom : Nee vreemd genoeg is hij die dag in tweede klas opgestapt.

Sandra : Met een eersteklas abonnement, waarom niet in derde ?

Tom : Gilles ten voeten uit, ondoorgroendelijk.

Sandra : Niet voor wie hem kent. Ik zal 't je zeggen wat hij was, niet happig om met Barbara een treinrit lang opgezadeld te zitten.

Tom : Waren ze met slaande ruzie uit elkaar gegaan ?

Sandra : Dat kan je maar beter aan haar vragen.

Tom : Maar wat denk jij ?

Sandra : Ik dank van niet, uiteengegroeid. Gilles was rap op iemand uitgekeken.

Tom : Zoals op zijn werkgever ?

Sandra : Wie weet ! Werken heeft niets opwindends als je niet voor eigen rekening werkt.

Tom : Geef mij maar zekerheid. Opwindning komt niet in de buurt van zekerheid.

Sandra : Misschien toch, je kunt je werkgever pijn doen als je hem laat stikken.

Tom : Iemand pijn doen voor de kick, bah !

Sandra: Gilles deed niemand pijn.

Tom : Als ik het goed begrijp moesten ze er maar kunnen mee leven, al diegenen op wie hij uitgekeken geraakt was.

Sandra : Da's hoe dan ook beter dan nog een paar jaar met iemand samenblijven op wie je uitgekeken bent.

Tom : Toegegeven.

Sandra : En jij ?

Tom : Met Hubert ?

Sandra : Ja.

Tom : Ik sluit hem niet op.

Sandra : Je ziet er geen graten in dat hij ook vrouwen ziet.

Tom : Dat zeg ik niet.

Sandra : Alleen zijn homo's uitgelezen prooien voor zelfbewuste vrouwen.

Tom : Zij kunnen er met hun verstand niet bij dat er mannen zijn die lak hebben aan hun avances en aan de mijne niet.

Sandra : Waarom zijn homo's ook zo lief ?

Tom : Da's nogal wies, omdat we meer dan wie ook liefde nodig hebben.

Sandra : En waarom gaat het vaak bij hetero's mis als ze twintig of meer jaar samengebleven zijn ?

Tom : Omdat ze te lief zijn om vroeger uiteen te gaan en omdat er in elke man een homo sluimert en in elke vrouw een lesbienne.

Sandra : Juist.

Tom : Vrouwen zijn van nature nieuwsgieriger dan mannen maar ze gaan niet halsoverkop hun comfortzone achterlaten.

Sandra : En Gilles wel ?

Tom : Klaarblijkelijk wel. Zou jij hem meenemen naar een verlaten eiland ?

Sandra : Nee...of toch wel als een pestvogel in het bessenseizoen.

Tom : Dronken ?

Sandra : Ja.

Tom : En als hij er bij doodvalt ?

Sandra : Dan is de kous af en geef ik hem mee aan de papegaaiduikers op zee.

Tom : 't Lijkt er op dat je niet rouwig zou zijn.

Sandra : C'est la vie ! Alleen op een eiland moet je de schijn niet ophouden. Je kan er perfect jezelf zijn.

Tom : Hier ook.

Sandra : Ja maar moeilijker met van voor van achter en links en rechts honderd paar ogen die je constant klemzetten.

Tom : Overdrijf je nu niet een beetje ?

Sandra : En je aftasten alsof je borsten mastaba's zijn met vijf verdiepingen en je kont de Mont-Saint-Michel.

Tom : Je wilt hier weg, da's duidelijk.

Sandra : Als 't kan, morgen al.

Tom : Wat houdt je nog tegen ?

Sandra : Vragen.

Tom : Zoals ..?

Sandra : Deze, domme vragen en vragen in 't algemeen. Vragen zijn nu en dan onuitstaanbaar vervelend.

Tom : 't Hangt er van af wie ze stelt.

Sandra : Ook.

Tom : Maar vooral wat je gevraagd wordt.

Sandra : Dingen waarop je 't antwoord niet kwijt wil, die om één of andere reden je ziel beroeren.

Tom : Absolute klotevragen.

Sandra : Ja.

Tom : Ben ik de enige dan niet ?

Sandra : Iedereen stelt me dezelfde vragen over Gilles. 't Is net of ze denken dat er iets mis met hem is.

Tom : Terwijl hij eventjes ondergedoken is zoals jij morgen of overmorgen.

Sandra : Allicht.

Tom : Wie duikt er 's niet onder ?

Sandra : Jij met je stomme homokop. Als je de wereld wil kennen zal je t ook 's met vrouwen moeten doen.

Tom : Bedoel je ..?

Sandra : Niet met mij domkop, met wie je wil maar in godsnaam niet met mij !

Tom : Ik ben kieskeurig, Hubert niet en op de koop toe zit de schrik voor vrouwen er bij mij al van kindsbeen goed in.

Sandra : 'k Vraag je niet waarom.

Tom : Daar kom ik dan goed weg.

Sandra : Omdat je 't niet weet ?

Tom : Omdat ik het maar al te goed weet !

Sandra : En is dat een goeie reden ?

Tom : Een menselijke.

Sandra : Ah zoals vrouwen op hoge hakken bang zijn voor spinnen.

Tom : Ik ben weinig vertrouwd met vrouwen op hoge hakken in 't algemeen en al helemaal niet met spinnen.

Sandra : En met eenden ?

Tom : Met eenden wel.

Sandra : Vrouwen op hoge hakken kwakkelen zoals eenden en daarenboven kwetteren ze ook zoals eenden zelfs al ze niet eens in de buurt zijn van 't liefjespad.

Tom : Ik zal je maar geloven alhoewel vrouwen kwatongen durven zijn als ze 't over hun soortgenoten hebben.

Sandra: Omdat de aanval de beste verdediging is, daarom.

Tom : Zo zegt men toch.

Sandra : En je kan vrouwen met alles en nog wat vergelijken maar niet met alle vrouwen van de wereld.

Tom : Ah ! Waarom niet ?

Sandra : Omdat als de ene stomme koe de andere net is, de ene vrouw al zeker de andere vrouw niet kan zijn.

Tom : Andere schmink, parfum en dingetjes.

Sandra : Andere denkpatronen en logica.

Tom : Oei, vrouwelijke logica !

Sandra : Niet bang zijn, zo erg zijn we nu ook weer niet.

Tom : Als we...

Sandra : Voilà, ons niet tegenspreken. Meer vragen we niet.

Tom : Hm !

Sandra : Al zijn er uitzonderingen...maar die zijn er overal.

Tom : Tja ...

Sandra : Je bent goed geplaast om het te weten, de ene homo is de andere niet.

Tom : Daar kan ik van meespreken maar reken niet op mij om hun praktijken hier uit de doeken te doen.

Sandra: Waarom niet ?

Tom : Daarom.

Sandra : Maakt Hubert het te bont ?

Tom : Nee.

Sandra : Viel hij Gilles lastig ?

Tom : Waarom "viel" ? Geloof je dan niet wat je vertelt ?

Sandra : Dat hij ondergedoken is ?

Tom : Ja.

Sandra : Rotsvast en in dezelfde minuut begin ik te twijfelen hoewel ik (toont haar benen) twee degelijke poten heb om op te staan.

Tom : Dat geloof ik blindelings.

Sandra : Kijk je altijd met je ogen dicht ?

Tom : Alleen als iets vanzelfsprekend is.

Sandra : Zou je je kunnen vinden in een eenbenige homo ?

Tom : Liefde kijkt op geen been vooral als 't maar een been is.

Sandra : Heb je al 'ns een vis gevangen ?

Tom : Zo'n glibberig ding met vissenogen dat je als een dooie vis bekijkt!

Sandra : Eet je geen vis ?

Tom : Goed gebakken zou 'k nog durven ...

Sandra : Tom jong wat is me dat voor flauwe kul ?

Tom : 'k Kan er ook niks aan doen dat ze zich niet gebakken laten vangen maar dat betekent niet dat ze onze vissers te slim af zijn.

Sandra : Nu je 't zegt maar 't zou ook kunnen dat ze ons door hebben. Dat zou pas een verrassing zijn.

Tom : Nee...nee, niet met zo'n ogen ! En trouwens je zult ze zelf moeten vangen op je eiland.

Sandra : Ah ?

Tom : Ja of wat dacht je ?

Sandra : Je kunt niet aan alles denken, jij wel ?

Tom : Ook niet. Alles is de Koppenberg zonder VIP-tenten, om het kort te houden, problemen als kasseistenen die geen mens de baas is.

Sandra : Had, ik bedoel heeft Gilles geen koersfiets ?

Tom : Wil je hem kopen voor op je...

Sandra : Nee ik vind koersfietsen gevaarlijk en 'k geloof nooit dat je kunt onderduiken en tegelijkertijd je fiets te koop aanbieden.

Tom : Je kan hem altijd wel nog oppoetsen voor als de eigenaar weer opduikt.

Sandra : Dat laat ik aan hem over.

Tom : Tja, dat hij maar eerst zijn onderduikadres verlaat.

Sandra : Godweet waar zit hij ! Weet jij 't ?

Tom : Hij kan zowel hier in de buurt ergens uithangen of ergens staan te zwaaien op een godvergeten eiland.

Sandra : Onbegonnen werk om hem daar te gaan zoeken.

Tom : Hij heeft het gezocht. Hij moet er nu maar voor zorgen dat we hem vinden.

Sandra : Als hij wil gevonden worden, vinden we hem.

Tom : Voilà dood of levend.

Sandra : Anderzijds...

Tom : Anderzijds zijn mensen zoals dieren. Ze kruipen ergens onder om dood te gaan, onder hun bed of zo.

Sandra : Klopt. Ze gaan 't hoekje om zonder al te veel toeters en bellen. Gilles was geen blaaskaak. Hij gaat zijn heengaan niet over de daken schreeuwen.

Tom : En dus als er ooit een doodsbericht van hem de wereld wordt ingestuurd laten we 't vaag houden.

Sandra : "Dankbaar om wat hij voor ons betekend heeft", meer moet dat niet zijn. Niet teveel lulkoek.

Tom : En er zeker al niet te vroeg aan beginnen...

Sandra : Als hij nog niet goed koud is.

Tom : Bijvoorbeeld.

Sandra : Nu.

Tom : Ja. Weet je dat hij in 2019 meegereden heeft in de Pedalada pelada, de naaktfietsstocht door São Paulo.

Sandra : Grappig ! Is dat niet de wereldstad waar de "bloedende hand" staat van Oscar Niemeyer ?

Tom : 'k Zou 't niet weten. Hij heeft daar uitgeweken vrienden.

Sandra : Daar zit hij. Je moet er niet aan twifelen.

Tom : Daar ? Misschien.

Sandra : Joepie, hij fietst in zijn blootje in São Paulo. Dekselse Gilles, hij heeft het toch maar fijntjes uitgekiend.

Tom : Als hij daar aan 't fietsen is.

Sandra : Ja daar ga 'k van uit, jij niet ?

Tom : Om mijn goede wil te tonen maar ik vraag mij af of fietsen in São Paulo wel gezond is.

Sandra : Nee maar hier ook niet.

Tom : Sporen is gezonder, veiliger en gezelliger, alleen het opstappen is een risico.

Sandra : En de psychopaat die opstapt met jou in zijn achterhoofd.

Tom : Met mij, waarom met mij ?

Sandra : Omdat echte mannen niet bang zijn voor psychopaten en jij wel.

Tom : Bang of niet, wij homo's zijn de enige echte mannen, daarom noemen ze ons mannen en hetero's hetero's.

Sandra : Sapperdekloot ! Tommeke chapeau, je homoverhaal is niet onderuit te halen.

Tom : Als je 't maar weet. Houd je waarheidsserum maar op zak.

Sandra : O! 't Enige wat ik bijheb is een flesje transparante nagellak en een miniversie van de Koran gekocht op AliExpress.

Tom : Altijd handig.

Sandra : Als je 't maar weet, voor zowat alle doeleinden.

Tom : Maar niet bepaald iets waarmee je iemand kunt uitschakelen.

Sandra : Precies, zomin als met een doos tampons.

Tom : Effectief.

Sandra : Wapens zijn goed voor cowboys, indianen en andere Amerikanen, Little Bighorn, Wounded Knee en NRA.

Tom : Eén pot nat, wij moorden mondjesmaat, zuinig, met één kogel, zij met volle laders.

Sandra : Wij zijn hier niet voor in de wieg gelegd.

Tom : Waarom dan wel ?

Sandra : Om elkaar rauw te lusten in de drie landstalen.

Tom : Spreekt Gilles Duits ?

Sandra : Ongetwijfeld.

Tom : Maar naar 't Zwarte Woud gaan op weekend was er niet meer bij.

Sandra : Nee ? Waar ging hij dan gewoonlijk ?

Tom : Naar de Mummelsee via de Schwarzwaldhochstrasse.

Sandra: Who the fuck was die kerel ? Zullen we het ooit weten ?

Tom : Een klimaatfietser en verder...

Sandra : Ik wil het niet perse weten maar jij blijkbaar wel.

Tom : 'k Wou eigenlijk lekenbroeder worden.

Sandra : Maar je dacht, ik wil me outen en daar wordt het moeilijk zolang kloosterlingen niet trouwen.

Tom : Ik ben nu ook niet getrouwd.

Sandra : Nee ? Waar wacht je op ?

Tom : Trouwen is houen.

Sandra : En Hubert houdt te veel van de schone wijvekes.

Tom : Zo nu en dan maar ik heb ook mijn tekortkomingen.

Sandra: Ah ja, biecht op.

Tom : Ik ben minder trouw dan ik zou willen.

Sandra : Als 't dat maar is, ik droom ook wel 's dat ik door een geitenbok besprongen word, wie niet ?

Tom : Inzake geiten gaat mijn voorkeur naar een zwart-wit Zwitsers ras, de Wallische maar vraag me niet waarom.

Sandra : Zo indiscreet ben ik niet maar 'k sta wijd open voor elke toelichting.

Tom : Laten we 't hierbij houden, ik droom helaas niet alleen van geiten.

Sandra : Maar nooit of te nooit van vrouwen.

Tom : Sorry, voorlopig niet.

Sandra : En van Gilles ?

Tom : Eén enkele keer.

Sandra : En..?

Tom : Laat ons hopen...

Sandra : dat dromen bedrog zijn. Twijfel je er aan ?

Tom : En jij ?

Sandra : Joker.

Tom : Vind jij 't dan geen onrustwekkende verdwijning ?

Sandra : Nee, sterker nog, volgens mij moet jij zowat de enige zijn die 't zo somber inziet en ik weet waarom.

Tom : Zeg maar .

Sandra : Omdat jij je dromen voor werkelijkheid houdt.

Tom : Niet allemaal want dan was ik al lang met Hubert getrouwd.

Sandra : Ofwel zie je 't zo somber in omdat je meer weet dan ik.

Tom : Ik ?

Sandra : Ja , heb je hem van de trein geduwd ?

Tom : Ik moet al al mijn moed aanspreken om er op te stappen wat zou 'k er dan iemand gaan afduwen ?

Sandra : Je zou de eerste niet zijn !

Tom : Geef toe dat je dat zelf niet gelooft.

Sandra : Niet echt, hij zit in São Paulo en als jij dat niet gelooft weet je meer.

Tom : Mij goed.

Sandra: Dat jij meer weet ?

Tom : Nee, dat hij in Brazilië zit.

Sandra : En Hubert ? Neemt hij wel 's de trein ?

Tom : Gelukkig niet.

Sandra : Hoezo gelukkig niet ?

Tom : Omdat hij liever de auto neemt.

Sandra : Ik zie niet goed in wat geluk...

Tom : 't Is simpel, omdat hij zich met de wagen verplaatst, blijven hem alle vervelende vragen in verband met Gilles bespaard.

Sandra : Vervelende zeg je...

Tom : Ja mocht blijken dat er op de trein iets kwalijks met hem gebeurd is.

Sandra : Maar...

Tom : Ja.

Sandra : Hoe kun je nu een vraag vervelend vinden vooraleer je echt weet of ze al dan niet vervelend is ?

Tom : Je zou...

Sandra : Wat zou je ?

Tom : Je zou de vragen vervelend kunnen vinden in afwachting dat je erachter komt of ze 't zijn of niet.

Sandra : Nee nee nee nee alleen dan als je weet dat ze op een dag vervelend gaan worden omdat je nu eenmaal weet dat de stakker 't hoekje om is.

Tom : Ik raad Hubert aan de wagen te blijven nemen, baat het niet dan schaadt het niet.

Sandra : Rijdt hij tenminste elektrisch?

Tom : Nee.

Sandra : De trein wel en zeg me niet dat het er helemaal niet toe doet.

Tom : Dat ga 'k niet beweren maar Gilles is op dit ogenblik mijn hoofdbekommernis.

Sandra : De mijne ook. Misschien moet ik de wereld gaan afreizen om hem te zoeken.

Tom : Heb je dan de middelen ?

Sandra : Nee maar ik kan de afwas en de plas doen onderweg.

Tom : En de twee samen ?

Sandra : Onnozelaar, zoek hem zelf maar.

Tom : Sorry, humor is echt niet op zijn plaats waar een lijkgeur hangt.

Sandra : In 't bijzonder mocht blijken dat de lijkgeur Gilles' stinkende zelf is.

Tom : 'k Mag er niet aan denken !

Sandra : Waarom doe je 't dan ?

Tom : Omdat gedachten bij je opkomen, of je 't nu wil of niet.

Sandra : Ze zijn de voedingsstoffen van wat je uit, waar heb ik dat nog gehoord ? Je weet wel cogito ergo sum.

Tom : 't Doet er niet toe.

Sandra : 't Doet er juist wel toe. Wat je hoort beïnvloedt je gedachten, geen ontkomen aan.

Tom : Op de trein, op café, op tv, op school.

Sandra : Overal, als je niet zelf selecteert ga je aan de praat zoals de rest van de kudde.

Tom : Daar is iets van.

Sandra : Ze maken het je gezellig en palmen je in en voor je 't weet ben je een deel van hen. Snap je ?

Tom : 'k Ben helemaal mee.

Sandra : Mocht ik nu een clubje zijn van mensen die denken dat Gilles in Brazilië verblijft dan zou ik je moeiteloos in mijn kamp krijgen.

Tom : Dat zou best kunnen.

Sandra : Om maar te zeggen dat je je roeping gemist hebt. Kloosterbroeders zijn bij uitstek kuddedieren.

Tom : Terwijl geloven 't mooiste is wat er bestaat.

Sandra : Ik kan er niet over meepraten, toch wel ik geloof in mij.

Tom : Zo ken ik er nog.

Sandra : En..?

Tom : Ik bedoel niet dat zelfgeloof verwerpelijk is maar 't kan eerlijk gezegd niet tippen aan 't geloof in God.

Sandra : Allee vooruit !

Tom : Geloof me , geloven is en bron van eeuwig geluk.

Sandra : Mij goed maar aan fanatieke gelovigen heb ik een broertje dood.

Tom : Wie niet ? Geloven doe je ingetogen. Het straalt van je af. Je moet er bijgevolg niet mee te koop lopen.

Sandra : Is 't waar? Gelukkig maar...een...

Tom : Een..?

Sandra : Een geluk toch !

Tom : En of !

Sandra : Ik bedoel een soort faith-appeal die zoals sexappeal niet aan iedereen gegeven is.

Tom : Spijtig genoeg.

Sandra : Een gok. Jij moet zowat de enige gelovige zijn die niet ingetreden is omwille van zijn geaardheid.

Tom : Aan gokken doe 'k niet mee.

Sandra: Wat doen gelovigen dan wel zoals ongelovigen ?

Tom : Ongetwijfeld veel meer dan je denkt maar zonder ons de vraag te stellen "doen die bende ongelovigen dat ook niet " ?

Sandra : Leuk, gelovigen en ongelovigen, twee handen op één buik.

Tom : We eten en we drinken zoals iedereen.

Sandra : Maar niet mateloos.

Tom : Nee en verder zien we af van misdaden tegen 't leven en de mensheid.

Sandra : Saai gedoe als je 't mij vraagt !

Tom : Voor ongelovigen, wij gelovigen worden gedragen door 't innerlijk vuur van onze eeuwige liefde voor God en 't leven.

Sandra : "Wij" zeg je, ken je 'r nog ?

Tom : Eigenlijk niet.

Sandra : Ah ? Zijn ze echt zo dun gezaaid of verstoppen ze zich in de catacomben.

Tom : Er zijn er meer dan je denkt geloof me.

Sandra : Waar ? Ondergedoken zoals Gilles, aan 't fietsen in hun blootje of aan 't bidden in een grot ?

Tom : Ja overal verspreid zoals een goedaardig virus dat je voelt noch ziet.

Sandra : Minzame enkelingen op overvolle treinen bereid om hun plaats af te staan aan afgeleefde rappers of kwieke parkinsonpatiënten.

Tom : Aan iedereen zonder enig onderscheid.

Sandra : Misschien moet ik ook maar 's gaan geloven.

Tom : Ik kan mij vergissen maar als je willens en wetens niet gelovig bent kun je maar beter boeddhist worden.

Sandra : Boeddhist ? Waarom niet bloemist van de eerste keer.

Tom : Waarom niet de twee samen ?

Sandra : C'est ça op een onbewoond eiland!

Tom : Dat onbewoond eiland is 't jouwe niet 't mijne.

Sandra : Ik weet het, 'k heb niet aan de praktische kant gedacht. Stom hé !

Tom : Bah, op elke hoek van de straat vind je wel een zaak die zaakjes wil doen met mensen zoals jij.

Sandra : Nu je het zegt.

Tom : Hubert stuurt er me regelmatig of af.

Sandra : Kan hij ook geen nepworm aan een vislijn hangen ?

Tom : Ik ben Hubert zijn doe-het-zelfzaak, maar vanzelfsprekend niet om wormen aan vislijnen te hangen.

Sandra : Ben je nu eigenlijk zijn vrouw of zijn man ?

Tom : Zijn meid voor alle werk.

Sandra : Zalig ! Je vent heeft werkelijk alles van een randgeval van een vent.

Tom : Je moet hem kennen om hem te kennen.

Sandra : Nee, bedankt.

Tom : Hij is wijzer dan ik maar nu ook niet met een straat voorsprong.

Sandra : Een tikkeltje maar.

Tom : Ja, twee of drie.

Sandra : Juist niet onwijs wijzer.

Tom : Nee.

Sandra : Iemand moet de wijste zijn en dat is lang niet altijd degene die denkt dat hij 't is.

Tom : In dit geval wel.

Sandra : Hoe weet je 't ?

Tom : Aan de raad die hij me geeft.

Sandra : Welke raad geeft hij je dan bijvoorbeeld in verband met Gilles ?

Tom : Euh...

Sandra : Raad die je niet mag verklappen ?

Tom : Welke raad zou dat dan wel zijn ?

Sandra : Zal ik je helpen ?

Tom : Alsjeblieft.

Sandra : Je mond niet voorbij te praten.

Tom : Ik ?

Sandra : En me voorzichtig af te tasten.

Tom : O ! Ik heb nog nooit een vrouw afgetast. Ik huiver al bij 't idee alleen !

Sandra : Je weet heel goed wat ik bedoel.

Tom : We hebben toch maar alleen gezellig zitten kletsen over zebra's en papegaaiduikers.

Sandra : Je hebt me schaamteloos uitgevraagd over mijn avontuurtje met Gilles in de tunnel.

Tom : Welk avontuurtje ?

Sandra : En je afgevraagd waarom ik over hem sprak in de verleden tijd.

Tom : O ! Deed ik dat ?

Sandra : Duidelijk met de opdracht om me in 't nauw te drijven.

Tom : Onbewust geloof me. Ik zou me als eerste in 't nauw gedreven voelen mocht ik ooit een vrouw in 't nauw drijven. Raar hé !

Sandra : Je bent me helemaal een rare kwast ja !

Tom : Ben ik dan misschien de eerste die bang is voor vrouwen ?

Sandra : Bang dat we je oppeuzelen ?

Tom : Nee maar toch niet op mijn gemak een beetje hoe zou 'k zeggen, ongemakkelijk.

Sandra : Alsof je broek gaat afvallen voor je de oorlog gewonnen hebt.

Tom : Ja... Welke oorlog ?

Sandra : Jij alleen tegen een leger Amazonen.

Tom : Ik te voet en zij te paard.

Sandra : Wrede vrouwen met één borst om je beter te kunnen beschieten.

Tom : God vergeef het hen want ze weten niet wat ze doen.

Sandra : Jij ook niet stuk leugenaar ! Weet je dat ik je in een handomdraai zou kunnen uitschakelen.

Tom : Me...(met zijn linkerduim en wijsvinger rond zijn keel).

Sandra : Ja met een onderdeel van mijn lingerie-shop.

Tom : Nu mijn einde nabij is is het te laat maar eindelijk begrijp ik wat een moordgriet is!

Sandra : Sukkel je begrijpt er nog de helft niet van. Moordgrieten zijn tweederangswezens waarvoor mannen een moord zouden begaan om ze in hun bed te krijgen.

Tom : 't Wordt me met de minuut minder duidelijk.

Sandra: Echte vrouwen moeten het niet van hun uiterlijk hebben.

Tom : Zoals jij.

Sandra : Ja, we dragen op ons lichaam een dodelijker wapen dan de Amazonen zonder ons te laten amputeren.

Tom : Groot gelijk Sandra groot gelijk. Alle borsten die je hebt kunnen je op een dag nog van pas komen.

Sandra : We zijn veelzijdig tot en met. Je kunt ons langs alle kanten gebruiken maar o wee als je ons misbruikt !

Tom : Oei, oei oei mij niet gezien, ik duik nog liever onder.

Sandra : Als je Hubert niet wilt kwijtraken...

Tom : Hubert is mijn al.

Sandra : Breng hem dan 't volgende bij, als hij iemands panty uittrekt...

Tom : Ja.

Sandra : Moet hij hem onmiddellijk op zak steken.

Tom : Hier met dat hebbeding.

Sandra : Als hij hem laat rondslingeren loopt hij 't risico dat de dame absoluut ontevreden over zijn diensten hem ermee wurgt.

Tom :O! Dame is misschien niet 't juiste woord voor een moordnares.

Sandra : Juist . 't Is maar dat hij 't zekere voor 't onzekere moet nemen.

Tom : Hubert laat alles slingeren. Gelukkig voor hem doe 'k er wat anders mee dan dat soort dame.

Sandra : 't Is maar dat je weet wat er kan gebeuren als Hubert vrouwen ziet.

Tom : Verschrikkelijk dat het zagezegd schone geslacht hiertoe in staat is.

Sandra : Hij moet weten dat hij op 't ergste moet voorbereid zijn.

Tom : Nu ik het weet zal 't zover niet komen. Hij krijgt huisarrest.

Sandra : Da 's een mogelijkheid.

Tom : En zeggen dat die artikelen algemeen te koop worden aangeboden zonder dat er ook maar met één woord gerept wordt over hun gevaarlijkheidsgraad.

Sandra : Je moet al een eersteklassefferd zijn om niet te zien wat voor gevaarlijke aanvalswapens het zijn.

Tom : Merci !

Sandra : Je verontwaardiging maakt het alleen maar erger, kun je me niet gewoon bedanken omdat ik Hubert zijn leven gered heb.

Tom : Ik zei toch "merci".

Sandra : Ja maar hoe ?

Tom : Sorry !

Sandra : Laten we 'r win-win situatie van maken, jij wint Hubert...

Tom : En nu ik, wat kan ik voor je betekenen.

Sandra : Me vlakaf zeggen wat je denkt dat er met Gilles gebeurd is.

Tom : Ik denk dat er iets vreselijks mee gebeurd is.

Sandra : Vreselijks ?

Tom : Ja dat we hem nooit zullen terugzien.

Sandra : Meen je dat ?

Tom : Ja en ik ben de enige niet.

Sandra : Barbara, da 's ook zo'n negatief mens !

Tom : Juist ze denkt dat hij zijn laatste treinrit niet overleefd heeft. En dat is nu precies wat ik ook denk.

Sandra : Maar hij zat in tweede klas en zij niet.

Tom : 's Anderendaags.

Sandra : Wat is me dat voor zever ?

Tom : Niemand heeft hem de dag van zijn ontslag nog gezien maar Barbara dus wel.

Sandra : Waarom zei ze 't dan eerder anders ?

Tom : Omdat ze niet zeker was.

Sandra : En nu plots wel.

Tom : Zeker is het woord niet maar hij was wel zo goed als zeker op de trein in...

Sandra : hetzelfde coupé als zij maar ze is alleen afgestapt in Edingen.

Tom : Ze heeft er wel niet mee gesproken.

Sandra : Ja, nog onwaarschijnlijker.

Tom : Ze was aan 't werk op de laptop.

Sandra : En hij..?

Tom : Tja...

Sandra : Hij deed de moeite niet om 's tot bij haar te komen, bij zijn oude vlam ?

Tom : Ze is er hoe langer hoe meer van overtuigd dat ze hem na de passage in de tunnel niet meer gezien heeft.

Sandra : Ervoor ook niet.

Tom : Nee ?

Sandra : Nee ze vergist zich.

Tom : Onmogelijk, ze waren maar met twee in het coupé, zij en Gilles.

Sandra : Ik geloof er niks van.

Tom : En waarom niet ?

Sandra : Omdat treinen niet verdwijnen en mensen die er op zitten nog minder.

Tom : Nee ?

Sandra : Zelfs niet met een truc van David Copperfield.

Tom : Je wilde weten wat ik gehoord heb...

Sandra : Is 't alles of heb je me de helft verzwegen ?

Tom : Eén intiem detail nog voor wat het waard is.

Sandra : Misschien is 't waardeloos en misschien niet.

Tom : Gilles draagt in zijn navel de vrijmetselaarssymbolen passer en winkelhaak verstrengeld op een gepolijste amazoniet.

Sandra : In zijn navel ?

Tom : Ja, altijd volgens Barbara.

Sandra : “Draagt” zei je.

Tom : Inderdaad.

Sandra : Dan gaan we toch met z’n allen naar de naaktfietstocht in São Paulo dit jaar.

Tom : Jij bedoel je.

Sandra : En ik stuur je een foto van de fietsende op de trein verdwenen vrijmetselaar.

Tom : Doe maar.

Sandra : Nog details die je me onmiddellijk had kunnen vertellen ?

Tom : Barbara.

Sandra : Ja.

Tom : Misschien nog één.

Sandra : Vertel op.

Tom : Onder een nest van een ekster in een populier achter de tunnel werd zo’n steen gevonden.

Sandra : Met de vrijmetselaarssymbolen ?

Tom : Ja, wat zeg je daar van ?

Sandra : Ik weet het al langer, eksters zijn klungelige nestenbouwers, waar die vogels hun eieren op leggen, niet te geloven!

Tom : En toen is een man met klimsporen tot aan het nest geklommen.

Sandra : En ? Ah ‘k weet het al, toen bleken er, geloof het of niet, ook nog enige stoffelijke resten te zijn gebruikt van de verdwenene.

Tom : Nee, een stuk van een verkiezingsaffiche van Alexander De Croo.

Sandra : Zo zie je maar, zoals ik altijd beweerd heb, Gilles is alive and cycling. Oef ! Opgelucht?

Tom : Daarvoor zou ‘k hem in levende lijve moeten zien.

Sandra : Potverdorie Tom, ongelovige Thomas !

Tom : Ik ongelovig en jij gelovig, de wereld op zijn kop.

Sandra : Je weet perfect wat ik bedoel.

Tom : Dat Gilles in Brazilië zit, waar of niet ?

Sandra : Waar.

Tom : Ik weet dus inderdaad maar al te goed waar je naartoe wil maar...

Sandra : Je twijfelt of je mee wilt.

Tom : Nee want je hebt geen poot om op te staan, je fantaseert er maar op los over zijn verdwijning.

Sandra : Ik relativeer ze en jij maakt er een drama van, waarom ?

Tom : Waarom ?

Sandra : Ja.

Tom : Waarom niet ? Waarom zou zijn verdwijning een uitstapje zijn en geen treinrit met dodelijke afloop ? Mensen zijn zo vindingrijk dat ze doodgaan op duizend en één manieren.

Sandra : Niet op zijn leeftijd, ze nemen geen ontslag om dood te kunnen gaan en we vinden ze levenloos terug.

Tom : Soms wel, soms niet.

Sandra : En als we ze niet terugvinden zitten ze gezellig ergens waar we ze niet gaan zoeken. Volwassenen verstoppen zich niet als kinderen...

Tom : in de eerste de beste kast ?

Sandra : Voilà of achter de enige boom in de tuin. Heb je dat ook gedaan ?

Tom : Nee bij ons in de tuin kon je kiezen uit een vijftigtal bomen.

Sandra : En was Gilles je speelgenoot ?

Tom : Nee zijn ouders woonden in de buurt van het ouderlijk huis van de moeder van Jacques Brel in de Kloosterstraat in Overboelare.

Sandra : Niet in de deelgemeente van Geraardsbergen waar jij woonde.

Tom : Nee wij woonden enkele km verderop. En Barbara ?

Sandra : Barbara is wel tien jaar jonger dan jij, misschien verstopte ze zich nog in de kast...

Tom : als ik er al uitgekomen was ?

Sandra : Hoe oud was je toen ?

Tom : Twintig.

Sandra : Nee dan speelde ze al andere spelletjes.

Tom : Hoelang zou ze met Gilles samengewoond hebben ?

Sandra : Misschien een paar jaar.

Tom : Daarom heb ik haar horen zeggen dat hij epilepsie heeft overgehouden van een bacteriële hersenaandoening als kind.

Sandra : Gilles ?

Tom : Ja om er geen ruchtbaarheid aan te geven laat hij zich behandelen in Maastricht.

Sandra : Ah ?

Tom : Maar Hubert denkt er 't zijne van.

Sandra : Wat is dat 't zijne ?

Tom : Dat hij al jaren een passionele verhouding heeft met de vrouw van de dokter.

Sandra : Interessant !

Tom : Nonssens zegt Barbara. Ze is er namelijk zeker van dat die vrouw...

Sandra : van de neuroloog.

Tom : Precies, Gilles' oudste zus is. En ik weet zeker dat hij maar één zus heeft, een halfzuster.

TWEEDE BEDRIJF

Een week later zit Hubert op de bank samen met Patricia.

Hubert : Ben jij dan Barbara's toeverlaat ?

Patricia : Nee nee dat nu niet maar ik ben wel een soort oudere zus, ik ben ook een stuk ouder.

Hubert : Tom en ik zijn precies even oud al zie 'k er een pak jonger uit.

Patricia : Ouder zou 'k zeggen.

Hubert : Nu ja 't hangt ervan af hoe je me bekijkt.

Patricia : Dankzij Tom weet ik alles van je...

Hubert : Van mijn streken ?

Patricia : Ook. Tom heeft het over jou als een blinde over een goudfazant in zijn natuurlijk leefgebied.

Hubert : Een mannetje mag ik hopen.

Patricia : Ja maar lang niet zo schuw als een goudfazant in 't wild.

Hubert : Hij is vrouwenschuw, dat zegt hij toch, ik minder.

Patricia : Geloof je hem niet ?

Hubert : Honderd procent. Gaat hij dan niet van je lopen ?

Patricia : Enkel in 't weekend. Onze stoelen staan vast en we hebben best een drukke baan.

Hubert : Goed nieuws voor hem.

Patricia : We leven ons uit onder de middag, elk op zijn manier.

Hubert : Hij doet vast lenigheidsoefeningen en jij...

Patricia : Ik ook als ik mijn teennagels lak en koffie haal.

Hubert : Ik weet hoe hij zijn oefeningen doet, geconcentreerd en met de rug naar je toe.

Patricia : En ik ?

Hubert : Jij legt je benen op je bureau.

Patricia : Ik ga erop zitten en 'k vraag of hij tijd heeft om me te helpen. Aandoenlijk hoe hij altijd beleefd nee zegt.

Hubert : Daarom vraag je het hem toch.

Patricia : Daarom alleen zou 'k een homo in huis nemen.

Hubert : Om hem 't lakken van je tenen bij te brengen.

Patricia : Om me te laten ontroeren door zijn verlegenheid.

Hubert : En hoe zou jij hem ontroeren ?

Patricia : Sorry. Daar heb ik nog niet over nagedacht.

Hubert : Ah ! Neem dan gewoon een hond en ga ermee naar de hondenschool om hem naar je pijpen te laten dansen.

Patricia : Een hond ?

Hubert : Ja waarom niet ?

Patricia : Een hond is maar een hond.

Hubert : Je kan er ook vijf nemen.

Patricia : Of meer maar het moet ergens ophouden als je zelf niet wil gaan blaffen.

Hubert : En toch kun je altijd beter je honden afblaffen dan één of andere medemens.

Patricia : Afblaffen ? Nee mij niet gezien. Als single vind ik het alles welbeschouwd nog zo slecht niet .

Hubert : Om single te blijven kun je makkelijk honderd redenen vinden ook al is er geen één.

Patricia : Ik ga er geen zoeken, ik laat ze op mij afkomen.

Hubert : C'est ça en laat Tom gerust.

Patricia : Klaagt hij over mij ?

Hubert : Nee.

Patricia : Ik laat hem toch gerust !

Hubert : Des te beter.

Patricia : Weet je wat ? Ik vraag hem in 't vervolg niet te kijken als ik me klaarmaak om mijn nagels aan te pakken.

Hubert : Je doet alsof er een heel ritueel aan voorafgaat.

Patricia : Bijlange niet maar 'k lak mijn teennagels niet met mijn kousen aan hé !

Hubert : 't Heeft meer voeten in de aarde dan ik dacht.

Patricia : Routinewerk, je moet het niet zien als een tergend trage striptease die de mond van de toeschouwers laat openvallen alsof ze niet weten wat ze gaan te zien krijgen .

Hubert : Ze betalen wel omdat ze weten dat de artieste 't zo lang mogelijk gaat rekken.

Patricia : Dat is 't hem juist, ik doe 't in een handomdraai om er zo vlug mogelijk vanaf te zijn.

Hubert : Zonder artistieke bijbedoelingen.

Patricia : Met mijn benen ? Pfft ik zou al moeite hebben om ze voor 10 euro te laten verzekeren.

Hubert : Heb je 't al geprobeerd ?

Patricia : Nee, nee, nee, 'k heb wel wat anders te doen. Je hebt al gemerkt hoe afgepeigerd Tom thuiskomt.

Hubert : Nu en dan.

Patricia : En we slapen allebei samen op de trein, apart samen bedoel ik.

Hubert : Is 't waar ?

Patricia : De hele rit.

Hubert : En Gilles ?

Patricia : Ik ga vrijuit, twee keer, ik was niet op die trein toen hij verdwenen is en had ik er opgezeten ik zou niets gemerkt hebben van wat er zich afgespeeld heeft.

Hubert : Logisch.

Patricia : Tom zou mijn alibi kunnen geweest zijn,

Hubert : indien hij die trein met hem had genomen.

Patricia : Ja, was het niet dat ik daarvoor niet op hem kan rekenen.

Hubert : Hij kan je helaas niet helpen ook al zou hij dat willen want hij slaapt ook.

Patricia : Hij zal zich toch nog niet versproken hebben hoop ik.

Hubert : Ik ook maar aangezien jullie een vroegere trein hebben genomen...

Patricia : Oké maar ik zit ermee dat hij eventueel niet bang is van mij als ik slaap en dus niet hoeft te doen alsof hij ook slaapt.

Hubert : Je spreekt je tegen.

Patricia : Ik weet het maar je bent nooit voorzichtig genoeg.

Hubert : Daar is iets van.

Patricia : En je kunt ook te afgepeigerd zijn om in slaap te vallen.

Hubert : Hm !

Patricia : Of, hoe zeg je dat ? Gewetenswroeging hebben die opspeelt als je op het punt staat van in te dutten.

Hubert : Waarom zou hij ?

Patricia : Omdat hij iets op zijn kerfstok heeft.

Hubert : Tom ? Da 's echt wel zeer vergezocht.

Patricia : Niet zo vergezocht, geloof me.

Hubert : Dan weet je meer dan ik.

Patricia : Da 's duidelijk.

Hubert : Meer dan hij van jou ?

Patricia : Dat denk ik niet.

Hubert : Zwijg er dan over.

Patricia : Ik zeg er toch niets over !

Hubert : 't Is je geraden. Begrepen ?

Patricia : Daarvoor heb ik je goede raad niet nodig en met dreigementen ben ik al helemaal niet gediend, agressieveling !

Hubert : Ik ben Tom niet, reken dus niet op mij om mij te excuseren.

Patricia : Zal ik je dan maar bedanken op mijn manier.

Hubert : Me bedanken ?

Patricia : Ja met iets wat Tom je niet verteld kan hebben.

Hubert : Nee ?

Patricia : Nee, Gilles werkte zoals je weet in 't bureau naast het onze.

Hubert : Ja en ..?

Patricia : Op de avond voor zijn ontslag heb ik doorgewerkt tot 19 uur en wie was er toen ik vertrokken ben nog aan 't werk ?

Hubert : Gilles ?

Patricia : Inderdaad.

Hubert : Ah ?

Patricia : 'k Ben zijn bureau als een domme koe voorbijgelopen.

Hubert : Zonder iets te zeggen ?

Patricia : Ja, slim hé !

Hubert : 't Kan de beste koe overkomen en wat Gilles betreft...

Patricia : Hij zei ook niks.

Hubert : De ploert ! Hij had je op z'n minst kunnen nawuiven.

Patricia: Of naroeppen "de groeten aan je ma " en tussen zijn tanden "domme koe".

Hubert : Woont ze bij jou, je moeder ?

Patricia : Ik werk overuren voor haar. Ze wil haar jongere zus gaan bezoeken in Australië.

Hubert : Fantastisch, we gaan mee. Waar woont ze ?

Patricia : Ergens in de buurt van de Indische Oceaan.

Hubert : Wist hij van je moeders plannen ?

Patricia : Uiteraard niet. Gilles bekommerde zich om Gilles, hij is zelfziek. Anderen interesseren hem niet tenzij om er munt uit te slaan.

Hubert : Barbara heeft ermee samengehokt.

Patricia : Zegt ze, in haar gedachten waarschijnlijk. Wat je al niet moet horen !

Hubert : Wel twee jaar.

Patricia : C'est ça, binnen de kortste keren was ze zo vol als een ei en is hij 't afgestapt. Iedereen hier weet ervan.

Hubert : Ik niet.

Patricia : Tom wel, of heb ik nu mijn mond voorbijgepraat ?

Hubert : Als iedereen 't weet, niet .

Patricia : Nu weet jij 't ook.

Hubert : 't Kan van pas komen als hij ergens te fel opgehemeld wordt.

Patricia : Hij ? Door wie ?

Hubert : Euh... dan maar voor 't geval er zo iemand zou opduiken.

Patricia : Je zegt daar zoiets, smeerlappen hebben overal broeders.

Hubert : Soms zelfs gezworen kameraden.

Patricia : Bereid om voor elkaar door 't vuur te gaan, grappig !

Hubert : Grappig ?

Patricia : Ja zie je ze dan niet lopen, een klank- en lichtspel van knappigere brandende toortsen.

Hubert : Grappig als de vlammen het niet op jou gemunt hebben.

Patricia : Maar op ongedierte zoals Gilles.

Hubert : Nee nee daar ga je te ver. Je hebt het hier over een oud-collega.

Patricia : 'k Heb vele oud-collega's maar geen enkele, geen enkele die 'k minder mis dan die ellendeling.

Hubert : Ben jij dan misschien de reden waarom hij ontslag genomen heeft ?

Patricia : Ontslag ? Da 's de officiële versie, in werkelijkheid is hij aan de deur gezet.

Hubert : 't Is niet waar ! Hoe ben je erachter gekomen ?

Patricia : Via via maar 't zat er al lang aan te komen.

Hubert : En weet je 't al lang ?

Patricia : Van gister maar 'k heb er niet van opgekeken. Op een dag zat er in 't bureau voor ons iemand die als twee druppels water op hem leek.

Hubert : Een dubbelganger.

Patricia : Precies, aan de koffiemachine haalt hij plots, terwijl ik met mijn rug naar hem sta, een fles sterke drank uit zijn binnenzak en giet er een flink scheut van in zijn koffie.

Hubert : Je zag het in een ruit.

Patricia : Ja van een glazen deur.

Hubert : En aangezien Gilles geen alcohol drinkt,

Patricia : wist ik dat er iets niet klopte. Ik ben dan wel een domme koe maar geen blinde.

Hubert : En heb je 't hierbij gelaten ?

Patricia Nee 'k ben te weet gekomen dat hij deze man ingezet heeft om te knoeien met de boekhoudkundige verwerking van voordelen van alle aard , onder meer...

Hubert : Om een ingewikkeld verhaal simpel te houden zou hij om die reden zijn C4 gekregen hebben.

Patricia : Ja, da 's heel wat anders dan ontslag genomen hebben.

Hubert : Inderdaad maar dan moet je bron wel zeer betrouwbaar geweest zijn zoniet is ze waardeloos.

Patricia : Je zou je nog een bult kunnen verschieten van mijn bron.

Hubert : Dan verschiet ik liever niet. Verklap ze me.

Patricia : Nee, bronnen zijn maar bronnen, als je 'r niet zuinig mee omspringt staan ze droog voor je 't weet.

Hubert : Daar kan ik inkomen. En heb je nog goede vrienden in 't bedrijf ?

Patricia : 'k Heb hier niets dan goede vrienden.

Hubert : Goede vrienden tussen aanhalingstekens zoals Gilles.

Patricia : Nee zwijg me van die tuinkabouter, zelfs zijn broer heeft hem buitengewerkt.

Hubert (terzijde) : Dat zal wel ! Hij heeft geen broer.

Patricia : Vroeg of laat loopt het er slecht mee af, let op mijn woorden.

Hubert : Hij heeft overal vrienden volgens mij.

Patricia : Pfft voor vijf minuten, daarna hebben ze hem door en als ze hem niet doorhebben zijn 't ook achterbakse gluiperds.

Hubert : Zoals hij ?

Patricia : Weet je dat Barbara alleen de abortus betaald heeft. Geen cent heeft hij afgedokt.

Hubert : O, 't is niet waar !

Patricia : Wel waar, vraag het haar zelf maar. Een vent die 't ervan neemt met zijn rijke broeders in Baden-Baden bah !

Hubert : Enig idee waar hij uithangt ?

Patricia (schamper lachend) : Ja en je mag het gerust weten maar reken niet op mij om je op de hoogte te brengen.

Hubert : Waarom niet ?

Patricia : Omdat ik er niks mee te maken heb. Hij is buitengevlogen en daarmee is de kous af.

Hubert : Voor jou ?

Patricia : Ja je moet iemand vinden die alles van zijn ontslag afweet.

Hubert : Oké maar wie ?

Patricia : Om 't even wie. Als je zo iemand vindt zul je moeten improviseren.

Hubert : Mijn plan trekken.

Patricia : Ja. Wij zijn stuk voor stuk gelukkig dat we hem kwijt zijn. Tom toch ook ?

Hubert : Verwonderd in elk geval en volgens Sandra zit hij in Brazilië.

Patricia : Voilà dat is in elk geval ver genoeg om er geen last van te hebben.

Hubert : Maar geloven doe je haar niet ?

Patricia : Meestal niet, ik hem mijn eigen geloof zoals Tom maar anders.

Hubert : Vroeg of laat trouw ik ermee. Beter dan Tom kan ik niet vinden.

Patricia : Hij weet het.

Hubert : Dat ik niemand beter kan vinden ?

Patricia : Nee dat de tijd in zijn voordeel speelt.

Hubert : De tijd speelt altijd in 't voordeel van de wijze, altijd.

Patricia : Omdat dwazen niet oud worden.

Hubert : Nee, is 't niet best zo ?

Patricia : Gilles, zo dwaas als achterlijk als hij was, met een eigendunk om van te kotsen, kon of beter gezegd kan dus wel niet oud worden.

Hubert : Ja maar wanneer ben je oud ?

Patricia : Dat varieert maar ik weet zeker dat de sukkel oud genoeg is.

Hubert : Dat hij niet meer hoeft op te duiken.

Patricia : Hij kan hier alleen nog in de weg komen lopen...

Hubert : en bijgevolg kan hij zich die moeite maar beter besparen.

Patricia : En of !

Hubert : Maar is hij daarvoor slim genoeg ?

Patricia : Om hier weg te blijven ?

Hubert : Ja.

Patricia : Nog net slim genoeg.

Hubert : Dan ben je 'r definitief vanaf.

Patricia : In de taal van Tom 'God hebbe zijn ziel' en als 't eenmaal zover is...

Hubert : Tom beleefd God, hij vraagt hem niet beleefd 't onmogelijke.

Patricia : Jij kunt het weten maar ik heb altijd gehoord dat God alles kan.

Hubert : Smeerlappen vergeven ?

Patricia : Ook, maar als je 't mij vraagt kan dat nooit zijn prioriteit zijn.

Hubert : 't Is in elk geval iets dat jij niet kunt.

Patricia : Nee. Jij wel ?

Hubert : Niet direct 'k heb daar tijd voor nodig, veel tijd.

Patricia : Van tijd gesproken... Barbara heeft er wel lang over gedaan om zich te herinneren dat ze Gilles daags na zijn ontslag nog gezien heeft.

Hubert : Juist, maar daarom is het niet minder waar. Ze kan hem in een flits gezien hebben. Maar ik denk eerder dat ze hem een dag vroeger gezien heeft.

Patricia : In haar coupé ?

Hubert : Ja en op 't perron.

Op dat ogenblik verschijnt een treinbegeleider uit het niets, gaat gewapend met een driewegsleutel op een denkbeeldige trein af, sluit de deuren af, geeft een langgerekt fluitsignaal en doet de bestuurder met een armbeweging van onder naar boven teken dat hij de deuren afgesloten heeft. Terwijl je een trein hoort vertrekken, verdwijnt de treinbegeleider zoals hij gekomen is.

Patricia : Heb je hem ook gezien ?

Hubert : Nee ik niet, ik neem de wagen.

Patricia : De treinbegeleider, heb je hem niet horen fluiten maar allee !

Hubert : Jij wel ?

Patricia : Ik zie hem hier nog altijd even scherp als ik jou zie met een fluitje aan een koordje rond de hals en zijn sleutel in zijn rechterhand.

Hubert : Dan was hij hier zoals Gilles in 't coupé bij Barbara.

Patricia : Ah nee, vergelijk me alsjeblieft niet met haar. Ik heb de man hier gezien, met mijn ogen gezien.

Hubert : En zij ?

Patricia : Zij ziet ... zij ziet wat ze wil zien.

Hubert : Jij ook.

Patricia : Nee zeg ik je . Deze man floot en Gilles was nog slechts een schamel hoopje schaamte.

Hubert : Wat?

Patricia : 'k Zal 't je maar zeggen, naar mijn gevoel was hij dan nog slechts een vermorzeld stuk mens waar kraaien zich tegoed aan doen.

Hubert : Je gevoel, je gevoel wat is me dat voor een uitleg ?

Patricia : Iets wat me overspoelt waar geen rationele uitleg kan aan tippen.

Hubert : Maar enfin Patricia !

Patricia : Op een keer zie 'k een groepje spelende kinderen.

Hubert : Op straat.

Patricia : Op een pleintje. Ik blijf staan en 'k zeg tegen mijn moeder dat blonde meisje met de rode strik loopt op haar laatste benen.

Hubert : Een kleuter ?

Patricia : Mama trekt me verwijtend weg, waarop ik me nog 's omdraai...

Hubert : Ga me nu niet wijsmaken dat ze 'r niet meer bijloopt.

Patricia : in een vertwijfelde poging om mijn gevoel kwijt te geraken. Helaas !

Hubert : Dood ?

Patricia : Drie dagen later staat de foto van het meisje op de voorpagina van de krant.

Hubert : Zeg me dat het niet waar is !

Patricia : Datzelfde gevoel had ik toen ik Gilles de laatste keer op de trein gezien heb.

Hubert : Zonder de vertwijfeling erbij.

Patricia : Ik ben overtuigd van mijn gelijk. Hij zal niet levend teruggevonden worden.

Hubert : Oké maar geef toe dat je wel heel lang gewacht hebt om met je gevoelsverhaal naar buiten te komen.

Patricia : Daar is iets van.

Hubert : Waarom ?

Patricia : Omdat ik een domme koe ben.

Hubert : Volgens Gilles.

Patricia : Zou dat je strijdvaardigheid niet op scherp zetten ?

Hubert : Je had hem ook een troetelnaam kunnen bedenken.

Patricia : In plaats van mijn tijd af te wachten ?

Hubert : Of vond je dat te kleingeestig ?

Patricia : Nee, bijlange niet.

Hubert : Je had grootsere plannen.

Patricia : Ook niet.

Hubert : Kan je dan iemand ongestraft een domme koe noemen ?

Patricia : Waarom niet... als je uit zijn of haar vaarwater blijft.

Patricia : Tja.

Hubert : En toch bleef hij in je onmiddellijke omgeving aan de slag.

Patricia : Tot hij buiten geschopt werd. Misschien is hij wel slecht neergekomen !

Hubert : Leedvermaak, lelijk vermaak.

Patricia : Daar heb je een punt... hoewel als ik er voor niks tussen zit...

Hubert : "Als" zeg je.

Patricia : Waarom zou 'k de binnenpret die 'k voel moeten proberen in de kiem te smoren ?

Hubert : Omdat ze schaamteloos is.

Patricia : Ik ben ongeveer zo beschaamd als een kiekendief die een kieken aan 't pluimen is.

Hubert : Niet dus.

Patricia : En nog minder dan Arletty over haar liefde voor de vijand , de Duitse nazi-officier Goehring, waar nooit een eind aan kwam.

Hubert : Is 't waar ?

Patricia : Ik ben blij dat ik je iets bijgebracht heb.

Hubert : Geïnteresseerd in Carné-Prévert-films ?

Patricia: Vanzelfsprekend maar niet meer dan iedereen. Waarom wou je 't weten ?

Hubert : Omdat Gilles een hekel had aan zwart-wit-films uit die tijd...

Patricia: Kon je dat niet eerder zeggen ?

Hubert : Behalve aan " Casablanca " omdat hij de stad op één of andere manier kent.

Patricia : Van de doden niks dan goed.

Hubert : Zegt men.

Patricia : Ik zal dus maar doen alsof er niets van aan is,

Hubert : om hem zwart te maken.

Patricia : Nee omdat je niet natrapt op iemand die zich, om welke reden dan ook niet kan verdedigen.

Hubert : Voilà, we doen gewoon of er niets aan de hand is.

Patricia : Zal het een beetje lukken ?

Hubert : Ik kan alleen maar mijn best doen en niet teveel denken aan het blonde meisje met de rode strik.

Patricia : Doodgaan is geen fataliteit, je sterft niet omdat je onder een ongelukkig gesternte geboren bent.

Hubert : Daar ga 'k 's goed moeten over nadenken.

Patricia : Onder ons, je eigen dood komt altijd ongelegen.

Hubert : Te vroeg.

Patricia : Ja en ze is akeliger dan 't verdwijnen van om 't even wie.

Hubert : Omdat we onszelf nog een tikkeltje liever zien dan de mensen die ons liefhebben.

Patricia : Verachtelijk menselijk, eigen lijf eerst !

Hubert : Heb je 't met Tom soms over de zin van 't leven ?

Patricia : Terwijl ik mijn teennagels lak ?

Hubert : Tijdens de middagpauze.

Patricia : Nooit.

Hubert : Tom zou 't appreciëren.

Patricia : En ik zou er iets van krijgen als hij er zoiets bij sleurt.

Hubert : En over het blonde meisje ?

Patricia : Ook niet.

Hubert : Over Gilles ook niet ?

Patricia : Eén keer, over zijn beladen tong.

Hubert : Stonk hij uit zijn bek, Gilles ?

Patricia : Blijkbaar. Hij zou daarvoor in behandeling geweest zijn.

Hubert : Ah in Maastricht ?

Patricia : In de buurt. Eerlijk, zou jij iemand ombrengen omdat zijn adem te wensen overlaat?

Hubert : Integendeel ik zou hem uit de weg gaan. Jij toch ook ?

Patricia : Ik ? Met een domme koe weet je maar nooit ! Zou een goeie toiletontstopper niet helpen ?

Hubert : Zeg jij het maar. Je weet wat ermee gebeurd is.

Patricia : Niet meer dan jij maar 'k hoop op de kranten om het te weten te komen.

Hubert : Kranten besparen ons niks.

Patricia : Voilà.

Hubert : Geen goed nieuws over Meghan en haar koninklijke sloeber en al zeker geen slecht.

Patricia : Teveel goed schaadt de oplage, teveel slecht inspireert ons.

Hubert : Ons ?

Patricia : De slechteriken onder ons.

Hubert : Dat zou best kunnen, moordenaars zijn ook maar mensen.

Patricia : Vind je ?

Hubert : Ik bedoel dat ze hun inspiratie ergens moeten vinden.

Patricia : Als 't sukkels zijn zoniet gaan ze niet kopiëren. Politie mensen lezen ook kranten als ze met een blauw oog thuiskomen.

Hubert : Met één oog ?

Patricia : Ja en 8 dagen ijs op 't andere.

Hubert : Precies, of ga jij werken met een blauw oog ?

Patricia : Ja maar 'k verstop het en was ik politievrouw dan zou 'k ook thuis blijven al was het maar om boefjes te beletten te wedden op mijn andere oog.

Hubert : Op wie er als eerste in slaagt het ook blauw te slaan ?

Patricia : Ja boefjes vergokken hun centen anders dan wij.

Hubert : Ik zou 't niet weten, maar ik vermoed dat ze niet vertrouwen op een vast inkomen.

Patricia : En dat een politiemans een blauw oog bezorgen niet alleen voor vreugdetafereelen zorgt...

Hubert : bij hen,

Patricia : maar tevens voor een welgekomen collaterale groei van het spaarpotje van de winnaar.

Hubert : 't Is helaas al jaren algemeen bekend, de winnaar gaat aan de haal met het grote geld. (Diepe zucht)

Patricia : Veronderstel nu een ogenblik dat Gilles met zijn polychrome smeerlapjesogen al knoeiend met de boekhouding het grote geld te pakken gekregen heeft...

Hubert : Zou hij ?

Patricia : dan had hij meer vijanden dan één enkel vrouwelijk rund,

Hubert : Veel meer.

Patricia : en is hij mogelijk niet toevallig...

Hubert : aan zijn eind gekomen.

Patricia : Niet door mijn toedoen, ik heb hem dood gewenst, niet meer.

Hubert : Maar ook niet minder. Shame on you. Je kan je in gedachten uitleven maar zo dat gaat er bij mij niet in.

Patricia : Ieder zijn mening.

Hubert : Nee nee je hebt dan van die moordenaars die je gedachten huren of afsnoepen om zonder je instemming toe te slaan.

Patricia : Geloof je dat nu echt ?

Hubert : Nee maar 't is ook niet onmogelijk.

Patricia : Waarvan akte.

Hubert : Eerlijk gezegd geloof ik meer je gevoel...

Patricia : Ik ook.

Hubert : dan dat iemand je gedachten leest en ze dan ook nog uitvoert. Die dame...

Patricia : Waarom die dame ?

Hubert : Die moordende griet,

Patricia : of vent,

Hubert : Ja, die is wel origineel bezig geweest.

Patricia : En dan ?

Hubert : Sorry maar dan zit je 'r zelf ook voor iets tussen.

Patricia : Ik niet alleen maar honderden zoals ik die hem liever kwijt waren dan rijk, een stuk onbenul die zijn bazen bedroog en op zijn zus kroop.

Hubert : Ik zeg niet dat er geen verzachtende omstandigheden waren,

Patricia : maar zeg maar.

Hubert : Hij verkrachtte ze ook niet zijn zus.

Patricia : Wat weet jij ervan ?

Hubert : Euh...

Patricia : Zwijg dan stilletjes. 'k Durf er niet aan denken wat de perverseling ermee deed.

Hubert : Ik vermoed zowat 't zelfde als Osiris met zijn zus en Cleopatra met haar broer.

Patricia : Nog twee paar gedegenereerden. Heb je 't ook met je broer gedaan, zo ja ik niet.

Hubert : Heb je er wel één ?

Patricia : Hoe weet je trouwens dat Gilles niet maar zwart-wit films keek ?

Hubert : Ik ?

Patricia : Ja dat zei je toch.

Hubert : Dan ben ik het op één of andere manier te weten gekomen.

Patricia : Interessant.

Hubert : Puur anekdotisch. Ga er vooral niks achter zoeken.

Patricia : Beloofd, maar onwillekeurig ga 'k me toch blijven afvragen...

Hubert : waarom ik zoiets onbenulligs wist.

Patricia : Ja van iemand waarvan je verder niks wist tenzij via onnaspeurbare kanalen.

Hubert : Tja...halleluja, 'k heb een ingeving.

Patricia : 'k Hou mijn hart vast.

Hubert : 'k Moet een gevoel gehad hebben aanleunend bij een visioen zoals dat van jou bij 't zien van 't spelende blonde meisje. Goed gevonden hé !

Patricia : Platvloers visionair plagiaat, bah !

Hubert : Kijk wie we daar hebben ! (De treinbegeleider.)

Treinbegeleider (toont zijn sleutel) : Ik zou dit wapen beter thuislaten, kijk er zit al sleet op hoewel ik het al enkele jaren nog amper gebruik. Terloops de trein van 19uur 15 is definitief afgeschaft en alle volgende treinen ook. In uw plaats zou 'k er rekening mee houden dat ze ook wel eens de bank zouden kunnen afschaffen en me op een drukkere lijn aan 't werk zetten. Niks is zeker maar t is 't gevoel dat ik heb. Let verder niet op mij en als je last hebt van 't gefluit, ik ook, al maanden word ik hier gestalkt door twee eksters die me meesmuilend nafluiten. (Is al weer weg.)

Patricia : Sprak hij daar van een wapen ?

Hubert : Me dunkt. Treinreizigers zijn lang niet allemaal zachtgekookte eitjes als je de kranten mag geloven.

Patricia : En uniformen lokken rellen uit. Het is niet anders, de steward heeft zijn dienblad, de treinbegeleider zijn sleutel.

Hubert : Al bij al, lichte wapens.

Patricia : Ja maar in hun plaats zou 'k het geen wapen noemen.

Hubert : Ach wat, de naam die je 't kind geeft verandert 't kind niet.

Patricia : En de treinbegeleider ziet er geen killer uit.

Hubert : Nee niet meer dan jij en ik.

Patricia : Voilà, 't is niet om ons zwart te maken maar ook niet minder zwart.

Hubert : Nee

Patricia : Zou hij echt betaald worden voor wat hij hier doet ?

Hubert : Twijfel je eraan ?

Patricia : Nee als hij hier de bank onderhoudt, de vuilnisbak leegmaakt en de reizigers de juiste inlichtingen geeft.

Hubert : Nu ...

Patricia : Ja.

Hubert : Mocht hij niet betaald worden en geld nodig hebben...

Patricia : dan...

Hubert : Weet je wat, we kunnen hem testen.

Patricia : Testen ? Test jij hem maar, ik doe niet mee. 'k Heb trouwens geen geld op zak.

Hubert : Waar zitten ze je betaalkaarten ?

Patricia : Goed verstopt.

Hubert : Oei !

Patricia : Wat oei ?

Hubert : Op je lichaam ?

Patricia : Ja niet op 't jouwe.

Hubert : Vooraan of achteraan ?

Patricia : Dat ga 'k je niet vertellen.

Hubert : Heb je ook de indruk dat de Spoorwegen ons hier in de gaten houden ?

Patricia : Nee maar helemaal gerust ben ik er niet in.

Hubert : Ik eigenlijk wel.

Patricia : Ah ?

Hubert : Waarom zouden ze willen weten of je je betaalkaarten wegmoffelt waar al je soortgenoten ze verstoppen ?

Patricia : Ik kan een uitzondering zijn.

Hubert : Jij ? Dan kan ik Hubert van Eyck zijn.

Patricia : Weet je wat, als ik veilig thuis geraak ga 'k er een betere plek voor zoeken.

Hubert : Da's nog 's een idee, steek ze in je handtas i.pl.v. in je broekje.

Patricia : En behandel me niet als een domme koe, je weet wat er met Gilles gebeurd is.

Hubert : Dankzij jou. Je hebt me er op je eigen manier van overtuigd dat hij morsdood is.

Patricia : 't Zal je maar overkomen. C'est la vie, zoals de rasechte Vlaming zegt.

Hubert : Nu nog wachten tot de kraaien het uitbrengen.

Patricia : Nog slechts een kwestie van tijd, geloof me, kraaien zijn gedroomde ongelukskoeriers.

Hubert : Juist , tot op een dag een zwarte zwerfkat hun lot bezegelt.

Patricia : Mijn moeder heeft een huisdier op 't oog, twee eigenlijk. Op één heeft ze al een voorschot betaald.

Hubert : Nu 't andere nog, 't zal gemakkelijker worden voor haar als je betaalkaarten weer in je handtas steken.

Patricia : Voor iedereen als ik je goed begrijp.

Hubert : Behalve voor de dieven wiens broek op hun enkels valt als ze de wanhoop nabij, in je slipje tasten.

Patricia : Hoe durven ze ?

Hubert : 't wordt aanpassen voor hen.

Patricia : Alweer ?

Hubert : Ze leven van wat ze bij ons jatten, dus is 't vindingrijk blijven of omscholen.

Patricia : Ocharme, waren 't geen dieven, je zou er compassie mee krijgen.

Hubert : Zo is dat.

Patricia : Heb jij als kind..?

Hubert : Voor de fun, een gouden ketting maar de fun was er rap af toen mijn ma politievrouwen met een huiszoekingsbevel over de vloer kreeg.

Patricia : Had je de camera dan niet gezien ?

Hubert : In mijn blote flikker over mijn ma's eeltige knie heb ik voor 't eerst gedacht dat ik homo was en 'k heb het me nog geen moment beklagd.

Patricia : Maar trouw ben je niet.

Hubert : 'k Neem af en toe een snipperdag om te zien of ik bij mijn eerste gedachte blijf.

Patricia : Ja dus.

Hubert : Absoluut. Met mannen kun je als man alles doen, met vrouwen alleen flirten of vrijen.

Patricia : Ach so !

Hubert : Nu...

Patricia : Ja.

Hubert : 'k ga ervan uit dat vrouwen met vrouwen ongeveer 't zelfde gevoel moeten hebben.

Patricia : Wat zeg je me nu eigenlijk ?

Hubert : Dat je 't ook 's met een vrouw moet proberen.

Patricia : Op een datingsite, “domme koe wil het proberen met gelijkgestemd rund”.

Hubert : Ja maar voor mijn part mag het ook iets vrouwvriendelijker.

Patricia : Vrouw zijn is moeilijker dan ’t eruitziet, er zit veel miserie onder de schmink.

Hubert : Ik kan ’t me voorstellen.

Patricia : Jij ? Nog niet de helft van wat ik er inwrijf.

Hubert : Dan zou minder make-up een oplossing kunnen zijn.

Patricia : Voor ons met onze miserie open en bloot in de etalage ? Da’s domweg vagen om een miserietaks.

Treinbegeleider (erbij gekomen) : Schmink, zwijg me daar van. Elke morgen weer stormen honderden vrouwen duwend en trekkend op een zitplaats af en dan begint de schmink-vertoning.

Hubert : Op de trein en dan nog in post-coronatijden !

Treinbegeleider : Miserie tot en met.

Patricia : Maar zodra we geschminkt zijn klaart de hemel uit.

Treinbegeleider : Helaas dan begint de miserie met de betaalkaarten.

Hubert : Willen ze dan dat jij ze uit de toiletpot vist ?

Treinbegeleider : Ja en meer dan je denkt, sommige vrouwen zijn echt kippen zonder kop. Ze blijven hun betaalkaarten verstoppert in hun pantykousen (Bekijkt Patricia).

Hubert : Patricia gelukkig niet.

Patricia : Ik sta bekend als een domme koe maar niet als een kip zonder kop.

Treinbegeleider : Gelukkig maar. Was ik een vrouw ik stak ze in mijn bh.

Patricia : O! Hier, hier gaat niemand durven komen kijken van schrik van wat ze gaan te zien krijgen, zeker weten.

Hubert : Als je ’t zelf zegt!

Treinbegeleider : Da ’s dan ook weer geregeld.

Hubert : Vind je ?

Treinbegeleider : Jij niet ?

Hubert : Ik stel er me vragen bij.

Treinbegeleider : De vragen van je vrouw.

Patricia (tegen de treinbegeleider) : Hij heeft geen vrouw.

Treinbegeleider : Ah hij rijdt in de regenboogtrui ! Meestal herken ik ze op het eerste gezicht.

Hubert : Aan hun manieren.

Treinbegeleider : Ja ze laten de mannen voorgaan.

Patricia : Gentlemen.

Treinbegeleider : Dat kan ik niet zeggen. Het exemplaar dat ik persoonlijk ken is kort van stuk en sjofel gekleed.

Patricia : Een homo op landlopersvoeten.

Treinbegeleider: Gilles. Ken je hem ? Geblokt, kort en kalend.

Hubert : We hebben er één gekend,

Patricia : maar hij...hij is...hij is er niet meer, hoe zeg je dat ?

Treinbegeleider : Dood.

Patricia : Precies, dood. Het woord dat ik zocht.

Hubert : Samengevat, 't leven is kort.

Treinbegeleider : Tegen wie zeg je 't ! Er lopen hier geregeld onnozele kloden op de sporen.

Patricia : Hoe is het mogelijk ?

Hubert : Misschien omdat er geen treinen meer passeren.

Treinbegeleider : Voorlopig. Zeg nooit nooit, je moet weten dat één trein de lente niet maakt en vooral nooit denken dat je alles van treinen weet. Treinen zijn mysteries , zelfs voor hen die ermee werken. Je kan uren op een trein staan wachten en plots duiken er uit alle richtingen op.

Hubert : Dat zie 'k hier nog niet direct gebeuren.

Treinbegeleider : Ik ook niet maar 'k sta klaar...

Patricia : In stand-by.

Treinbegeleider : Afgetraind, op mijn taak berekend en 'k jaag iedereen van de sporen, zelfs de mussen, er zijn er al te weinig.

Hubert : En lukt het een beetje ?

Treinbegeleider : De ene keer beter dan de andere. Ik huil als een gevlekte hyena maar Gilles de klootzak laat het niet aan zijn hart komen.

Patricia : Ik heb 't gevoel dat het er slecht gaat mee aflopen.

Hubert : Dat zou pas brute pech zijn, sterven onder een trein op een voor alle verkeer afgesloten traject.

Treinbegeleider : Ik kan er niet genoeg op hameren, treinen komen en gaan.

Patricia : Ik ben fan, Hubert niet.

Treinbegeleider : Helaas wat baten kaars en bril als...

Hubert : Draagt hij een bril de spoorloper ?

Treinbegeleider : Een schoolvoorbeeld van een bril, een model van dertien in een dozijn.

DERDE BEDRIJF

Een week later zit Barbara samen op de bank met Ria.

Barbara : Uiteraard 'k ben altijd wel een flapuit geweest.

Ria : Maar niet zo erg dat je willens en wetens onwaarheden vertelt.

Barbara : Nee 'k ben ervan overtuigd dat leugens hun eigen leven leiden. Ze zijn er en plots zijn ze weg, alsof ze'r nooit geweest zijn.

Ria : Zeg je me nu dat ze uit het niets ontstaan ?

Barbara : Nee, dat zou je toch niet geloven.

Ria : Nee ook al zou 'k nog zo mijn best doen.

Barbara : En toch gebeurt het iedereen wel eens.

Ria : Dat je overtuigd bent iets te hebben gezien dat er niet was ?

Barbara : Ja, ja toch ?

Ria : Mij niet. Met de hand op 't hart, nog nooit.

Barbara : En toen je zo oud was als ik nu, ook niet ?

Ria : Nee 'k denk het niet . Ik had jonge kinderen, daar ben je dag en nacht mee bezig.

Barbara : Dat zal wel, drie kinderen !

Ria : Ik ben voor 't eerst gaan werken toen ik negentwintig was.

Barbara : Niks voor mij en zeggen dat als ik Gilles had laten doen, dan zat ik er nu ook met drie of vier op mijn kot!

Ria : Gilles, hield hij van kinderen ?

Barbara : Geloof je me niet ? Alleen om me thuis te houden. Dat is wat hij wou.

Ria : Een vrouw aan de haard...

Barbara : ja en een aantal onderweg.

Ria : Liefst getrouwd.

Barbara : Ja, hoe weet je 't ?

Ria : 'k heb hem aan 't werk gevoeld.

Barbara : Nee, heeft hij je...

Ria : Betast ?

Barbara : Nee je van achter benaderd.

Ria : Met één knie tussen mijn benen.

Barbara : Ja bij 't afstappen. (Trekt Ria recht en toont hoe hij het deed). En vervolgens keek hij grommelend achter zich alsof hijzelf ook een schop in zijn kont gekregen had.

Ria : Zielig, zoals een kind dat je betrapt met een vinger in de chocopot.

Barbara : Sst ! Fijn als ze het exclusief bij jou doen maar gênant als ze voor al je gerokte soortgenoten dezelfde behandeling in petto hebben.

Ria : Wist je dat dan niet toen hij bij je introk ?

Barbara : Nee 'k was domweg verliefd.

Ria : Verliefd zijn kun je niet in goede banen leiden. Het zet je leven op zijn kop.

Barbara : 'k Ben graag verliefd maar zoals de eerste keer...

Ria : met Gilles,

Barbara : Wordt het nooit meer.

Ria : Wie zegt dat ?

Barbara : Iedereen.

Ria : Ja da's mogelijk. Iedereen zegt ook dat Gilles dood is en er is niemand die het weet.

Barbara : Hij is wel spoorloos verdwenen hé !

Ria : Op de sporen in de tunnel.

Barbara : Ja daar blijf ik bij.

Ria : Da 's het beste voor iedereen behalve voor Gilles.

Barbara : Gilles kan de pot op.

Ria : Zo is dat, tenminste als je bedoelt dat we hem niet zullen missen.

Barbara : Ik niet, jij niet, niemand of toch wel misschien iemand in Maastricht. Koddig !

Ria : Op je minnaar wachten ?

Barbara : Ja ik weet hoe hij ineensteekt.

Ria : Een goeie les.

Barbara : 't Plezier voor hem en de miserie voor een ander. Van een goeie les gesproken !

Ria : Ik bedoel een goeie les om niet in 't zelfde euvel te hervallen als je weer tot over je oren verliefd wordt zoals in de tijd op Gilles.

Barbara : 'k Val nog liever uit de trein.

Ria : Jij ook al, dat is hier een gewoonte aan 't worden.

Barbara : Uit eigen beweging. 'k Ga er me niet laten afduwen zoals de knul.

Ria : Je hebt niks gezien, dus mondje dicht.

Barbara : 't Ligt niet aan mij, ik zou het wel anders willen formuleren maar 't komt er telkens weer zo uit.

Ria : Je moet er nu 's echt alles gaan aan doen om ons te laten geloven wat er gebeurd is en niet wat je graag zou willen dat er gebeurd is.

Barbara : Je moet me dan niet 't onmogelijke vragen, je zegt zelf dat ik niks gezien heb.

Ria : Zeg ik dat ?

Barbara : Woordelijk.

Ria : Om je te doen zwijgen, niet omdat ik er ook maar een jota van geloof.

Barbara: Waarom zou 'k zwijgen ?

Ria : Omdat je niks verkeerd kunt zeggen als je niks zegt.

Barbara : En als ik niks verkeerd gedaan of gezien heb, wel ?

Ria : Nee maar 't zou de eerste keer niet zijn dat je je verspreekt.

Barbara : Ben ik dan zo dom dat ik mezelf de das zou omdoen als ik vertel wat ik weet.

Ria : Absoluut niet maar voorkomen is beter dan genezen.

Barbara : En 'k ben Gilles ex-lief dus zal ik wel weten wat ermee gebeurd is.

Ria : Als ze 't over hem hebben, hebben ze 't automatisch ook over jou.

Barbara : Dat ze hem maar rap vinden !

Ria : Dat zou inderdaad veel oplossen.

Barbara : Maar niet alles en 'k vrees dat ze dan nog zullen willen weten wat er echt gebeurd is.

Ria : Jij niet ?

Barbara : Waarschijnlijk wel, hoewel ik zeker weet dat hij niet van de trein gesprongen is.

Ria : En waarom weet je dat dan zo zeker ?

Barbara : Omdat hij me er dan zou bij geroepen hebben.

Ria : Hoezo ? Om je erbij te betrekken ?

Barbara : Om me te kloten, als hij me maar pijn kon doen, daar kicke hij op.

Ria : En zou 't hem gelukt zijn ?

Barbara : Op 't moment zelf zou 'k me een aap geschrokken hebben en aan de noodrem getrokken, maar pijn ? Nee.

Ria : Heb je 't al 's meegemaakt dat er iemand aan de noodrem trekt ?

Barbara : Nooit.

Ria : Ik ook niet. Niet te geloven en 'k spoor al meer dan 30 jaar.

Barbara : Als je 't zo bekijkt zou 't wel 's kunnen dat Gilles' verdwijning in de tunnel de eerste is in zijn soort.

Ria : Ik was al bang dat je ging zeggen, van een lange reeks.

Barbara : Pft van een reeksje misschien en dan nog !

Ria : Gilles heeft zijn verdwijning georganiseerd. Wij gaan er onze kop niet over breken. Lig jij er wakker van ?

Barbara : Ik lig de afgelopen dagen van niks wakker, 't is vroeger wel anders geweest.

Ria : Zo houden, verder slapen zonder bijslapers, hou je deur op slot.

Barbara : Voor...voor Gilles ?

Ria : Voor iedereen. Sacha Guitry verwoordde het zo in een brief aan Marcel Achard, "slapenden aanstaren is zoals een brief lezen die niet aan jou geadresseerd is."

Barbara : Geen nood, ik ben een open boek, of ik nu slaap of wakker lig.

Ria : En wat vind je van de bewering van Patricia dat je ex...

Barbara : Zijn C4 gekregen heeft ?

Ria : Ja.

Barbara : Van haar geloof ik niks, nog minder dan van mij.

Ria : Helemaal niks.

Barbara : Voilà. Ook niet wat ik maar al te graag zou willen. Patricia staat al jaren te verkommeren in de aanbieding, zou je niet gefrustreerd raken ?

Ria : Gefrustreerd, zij ?

Barbara : Gefrustreerd en gecomplexeerd en op de koop niet te vertrouwen, achterbaks en constant op zoek naar aandacht. Redenen genoeg waarom ze nooit van straat zal geraken.

Ria : Je zou nog kunnen verschieten, ze weet wat ze wil en heeft er alles voor over om haar doel te bereiken.

Barbara : Dat zeg ik niet, maar is ze daar wel gek genoeg voor, gek genoeg niet.

Ria : Gek genoeg, hoe gek is dat ?

Barbara : Pas le moindre grain de folie, bloednuchter als een grazende doordeweekse domme koe.

Ria : Een domme koe zou 'k haar niet noemen en zeker niet in haar bijzijn, voorzichtig daarmee.

Barbara : Iedereen noemt haar zo.

Ria : En mij ?

Barbara : Granny R.

Ria : Hm !

Barbara : Wist je 't niet ?

Ria : Eigenlijk wel. Mijn jongste plaagt er me geregeld mee, zo van, ik ben hier de baas (op zijn kamer) en jij Granny R in de keuken.

Barbara : Jonas ?

Ria : Ja ook al zestien ondertussen, mijn nestkuiken.

Barbara : Op die leeftijd had ik al twee relaties achter de rug.

Ria : Ocharme die jongens, 't waren toch jongens ?

Barbara : Zeker weten, de eerste wist hoe de vork in de steel zat. Hij had zelf al drie snotneuzen lopen en de tweede heb ik een paar keer een hand moeten toesteken.

Ria : Als het moet, moet het. En hoe zit het nu ?

Barbara : Voorlopig kijk ik de kat uit de boom.

Ria : Al een tijd, da 's je gewoonte niet.

Barbara : Maar 'k voel dat ik wel eens op mijn oude fiets in de Dender zou kunnen terechtkomen.

Ria : In de buurt van een vislijn ?

Barbara : Twintig, een club.

Ria : O! " Des winters als het regent".

Barbara : Ik schat dat plusminus de helft van de leden zwemt als een waterrat. Veel hé !

Ria : En jij ?

Barbara : Als een gehandicapte watervlo. Dus kunnen ze 'r maar beter voor zorgen dat ze 'r me op tijd uithalen.

Ria : Komt in orde . Misschien kom ik kijken, 's zaterdags neem ik aan.

Barbara : Ja in de namiddag van twee tot vijf.

Ria : Mijn man was van Dendermonde zoals de dichter die "t loze vissertje" opschreef zoals kleuters 't nu nog zingen.

Barbara : Nog altijd, de arme schaapjes !

Ria : In de buurt van de Oude Dender in Dendermonde achter 't stadhuis staat onder meer het standbeeld "Knaap met vis" van Jan de Decker.

Barbara : 'k Heb voorlopig niets met vissers.

Ria : In afwachting dat er één je leven redt.

Barbara : Laat het ons hopen. Ik ga in elk geval hard genoeg roepen. 'k Moet nog bedenken wat, "hulp" klinkt zo afgezaagd.

Ria : Roep "ik verdrink" 3 keer.

Barbara : Als ik niets beters kan bedenken, rij 'k er liever niet in. Ik ga nu niet verdwijnen, 't is niet 't moment, Gilles zou teveel plezier hebben.

Ria : Meen je dat echt ?

Barbara : Dat is nu 't laatste wat ik wil.

Ria : Dat begrijp ik maar je moet niet achter de doden blijven achtergaan om ze nog verder af te maken.

Barbara : Achter sommigen wel zoniet blijven ze in je hoofd spoken. De enige oplossing is er kipkap van maken.

Ria : Van Gilles ?

Barbara : Ja van zijn knickers en zijn lul en ze lekker als beleg opsmullen op een boterham.

Ria : Koud of opgewarmd ?

Barbara : Zie je 't niet zitten zo'n lekkernij ?

Ria : Nee, mensen zijn geen aaseters.

Barbara : Mij goed dan zijn ze voor de kraaien, aas is trouwens geen geschikt woord voor zijn lul.

Ria : Hoe zat dat eigenlijk met de loge die hij bezoekt ?

Barbara : Daar liet hij geen woord over los.

Ria : Niks ?

Barbara : Nee maar ik weet dat er minstens één van zijn broeders, een zekere Dries, met hem mee ging fietsen in 't Zwarte Woud.

Ria : Toen je nog met hem samen was ?

Barbara : Ja.

Ria : Maar je hebt hem nooit ontmoet ?

Barbara : Nee, weet je wie hij wel meebracht naar huis ?

Ria : Vrouwen ?

Barbara : Ja om me gezelschap te houden als hij voor enkele dagen weg was.

Ria : En nu, zie je er nog iemand van ?

Barbara : Ze kwamen voor hem.

Ria : 'k Vraag je niet hoe je 't weet.

Barbara : Die grieten gingen er prat op dat ze de lakens met hem deelden terwijl ik van hem in verwachting was.

Ria : Nee ! Was dat wel waar ?

Barbara : Dat heb ik me ook afgevraagd tot één van de trutten ook in allesbehalve blijde verwachting was, van een tweeling dan nog wel.

Patricia : En zijn zuster ?

Barbara : Zijn zus in Maastricht, Manon , is zijn halfzus. Haar ma was een cabaretdanseres die door Gilles' pa bezwangerd was.

Ria : En heeft hij nog een halfzus ?

Barbara : Tot daar klopt het verhaal maar dat haar man de neuroloog impotent is , is een fabeltje.

Ria : Een verzinsel van Manons broer.

Barbara : Daar moet je niet aan twijfelen, haar halfbroer, en of hij nog een halfzus heeft weet ik niet, zo ja ziet hij ze...

Ria : als minnares en...

Barbara : Ja, niet zitten en Manon zelf heb ik amper één avond meegemaakt.

Ria : Maastricht ?

Barbara : Ja, 't is een eindje weg hé !

Ria : En als je een relatie met iemand hebt...

Barbara : ja is 't sowieso niet evident om ook nog nauwe contacten te onderhouden met de rest van de familie.

Ria : Het kan van de ene op de andere dag voorbij zijn.

Barbara : Ja zonder dat je zijn familie echt gekend hebt.

Ria : Terwijl je ze op een trouwfeest de hele dag en een stuk van de nacht gezien hebt.

Barbara : Daarmee ken je ze nog niet maar je bent een deel van de familie geweest. Als je alleen een relatie gehad hebt niet. Dat is geen voorwaarde, 't is een feit.

Ria : Inderdaad maar het is ook zo dat als je vijftig jaar met iemand samenwoont zonder dat je ermee getrouwd bent, je ook wel tot zijn familie zult behoren.

Barbara : Mogelijk maar niet meer dan versleten pantoffels die je niet weggegooid hebt, omwille van bewezen diensten.

Ria : Kledingfetisjisme is iets voor mannen maar wij spelen er maar al te graag op in.

Barbara : We zetten ons beste beentje voor, wij zijn ongeveer tweehonderd procent modebewuster dan zij. We deden al aan flanking voor er sprake van was.

Ria : Was Gilles zo'n idiote rubberfetisjist of wou hij dat je één of ander uniform aantrok ?

Barbara : Mijn evakostuum eventueel opgefleurd met een oranje-roze saffier, een solitaire hanger uit de nalatenschap van mijn oma.

Ria : En met dokter...hoe heet hij ook weer ?

Barbara : Alain. De neuroloog is een humanist en humanisten geloven dat iedereen verantwoordelijk is voor de manier waarop hij zijn leven leidt.

Ria : Vandaar dat hij geen graten zag in de incestueuze verhouding van zijn vrouw.

Barbara : Wie weet. En als hij zich zorgen maakte zijn ze nu voorbij.

Ria : Een geluk bij een ...

Barbara : Voor hem ?

Ria : Ja toch.

Barbara : Daar kan ik je niet op antwoorden, misschien treurt hij wel.

Ria : C'est ça, tussen twee patiënten in.

Barbara : Bijvoorbeeld. Als hij daarvoor tijd maakt.

Ria : Misschien troost hij zijn vrouw of bestudeert hij haar verdriet, onze hersencellen zijn een braakliggend terrein.

Barbara : Voilà als één geneesmiddel niet helpt, dan maar een ander.

Ria : Op goed geluk af.

Barbara : Zo is het toch als je op zo'n afdeling belandt.

Ria : Als ze je maar menselijk behandelen, dat is 't voornaamste.

Barbara : Da 's ook een loterij. Nu ja in elk beroep heb je broodwerkers.

Ria : Klopt.

Barbara : Broodwerkers zijn de gratis aanvulgrond die de gasmaatschappij je bezorgt.

Ria (lacht) : Doet ze dat ?

Barbara : Er zitten nogal wat glasscherven in. Je kan er maar best niet in wroeten zonder handschoenen aan of fijt wenkt.

Ria : Ik zal 't je maar zonder omwegen vragen, kan Alain betrokken zijn bij de verdwijning van Gilles ?

Barbara : Zonder enige twijfel...

Ria : Ah ?

Barbara : tenminste als hij niet zelf de geruchten over zijn vrouw en haar broer verspreid heeft.

Ria : Hij ? Waarom zou hij ?

Barbara : Bijvoorbeeld omdat hij hun affaire beu was.

Ria : Geloof je dat ?

Barbara : Ik ? Maar al te graag maar tegelijkertijd doet het er niet toe hoe we 'r vanaf geraakt zijn.

Ria : Door wiens toedoen ?

Barbara : Ja, 't zat er aan te komen. Hij heeft het gezocht. Dood door uitlokking.

Ria : Nee, da 's verkracht omdat je in een minirok rondloopt.

Barbara : Ontelbare rotzakken zijn hem voorgegaan. Ze rusten nu waar rust niet mogelijk is.

Ria : O!

Barbara : In een kakofonie van drilboren, betonmolens, oude grasmaaiers en jonge rappers.

Ria : Gezellig !

Barbara : Vind je.

Ria : Nog een geluk dat je niet haatdragend bent.

Barbara : 'k Heb het allemaal fijntjes uitgelopen...

Ria : omdat je niemand kunt vertrouwen.

Barbara : Zo is dat. Stel je voor dat ze gaan geloven dat ik er iets mee te maken heb !

Ria : O, dat mag je niet gaan denken.

Barbara : Pas maar op, soms sluiten ze met opzet de verkeerde op omdat er hem toch niemand gaat verdedigen.

Ria : Tja...

Barbara : 't Zou niet de eerste onschuldige zijn die ze een jaar of twintig in de cel houden.

Ria : We zijn allemaal wel aan iets schuldig en we zitten er niet allemaal even warmpjes in.

Barbara : Gilles de rotzak had zijn schaapjes op 't droge, da 's eigen aan zo'n venten, die maken overal duiten van en draaien voor niks op.

Ria : En als je met hem samen was ?

Barbara : In 't begin betaalde hij stipt de helft van de kosten van het levensonderhoud maar gaandeweg ging hij de voedselprijzen in vraag stellen en onvoorziene kosten moest ik hem niet voorleggen.

Ria : Gas, water enz. ?

Barbara : Alles voor mij.

Ria : Maar...

Barbara : Die kosten lagen met hem erbij niet hoger dan voor mij alleen.

Ria : Beweerde hij ?

Barbara : Ja en als ik hem mijn oude rekeningen voorlegde, beweerde hij dat ik opzettelijk niet zuinig genoeg was om de facturen te laten oplopen.

Ria : Als dat geen kwade trouw is ben ik geen moeder van drie kinderen maar van drie gifslangen.

Barbara : Weet je wat hij bij mij achtergelaten heeft ?

Ria : Behalve wrok ?

Barbara : Gips en aluminiumpoeder.

Ria : Ah ! Met gips kan je alle kanten uit maar wat doe je met aluminiumpoeder ?

Barbara : Het is iets voor in de kunst maar 't zit ook in brandbommen.

Ria : En wat denk jij ?

Barbara : Dat hij zot genoeg was voor allebei.

Ria : Kende hij dan iemand ..?

Barbara : Hij dweepte met Bram Bogart maar of hij hem ook gekend heeft...

Ria : weet je niet.

Barbara : Nee zijn wereld was de mijne niet.

Ria : En zijn ziekte ?

Barbara : Ik heb hem nooit een aanval weten krijgen, hij nam zijn medicatie en daarmee was de aandoening onder controle.

Ria : En hij was slim genoeg om af te zien van alcohol.

Barbara : Hij moest wel. Hij wou niet in een aanval aan zijn eind komen.

Ria : Dat zal dan wel gelukt zijn zeker ?

Barbara : Gelukt of niet, who cares, ik alvast niet en of hij 't anders aangepakt heeft om 't loodje te leggen laat me koud.

Ria : Als hij maar dood is.

Barbara : Doden zijn zielenpoten, stuk voor stuk.

Ria : Vind je ?

Barbara : Ja of is sterven alleen maar zielig voor de overlevenden ?

Ria : We kunnen de doden niet uitvragen.

Barbara : Best zo, ze zeggen toch niks. Ze hebben zwijgplicht.

Ria : Zwijgplicht ?

Barbara : Ja of zie je soms een andere reden waarom ze doen alsof hun neus bloedt als we iets van hen willen weten, misprijzen ze ons ?

Ria : Het betekent alleen maar dat je niet teveel vragen moet stellen maar dat je best zelf antwoorden zoekt. Je liegt toch ook als 't je past.

Barbara : Vroom.

Ria : Ja.

Barbara : Is dat dan wel liegen ? We hebben allemaal gelijke rechten en plichten...

Ria : Dezelfde plichten alvast.

Barbara : Waarom kregen we dan niet allemaal vaccins die voor meer dan 90% effectief werken.

Ria : Omdat de andere ook zeer goed zijn volgens de overheid.

Barbara : Nee omdat ze zich miskocht hebben. Vaccins die voor 50 tot 60 % werkzaam zijn, zijn niet zeer goed. Ze zijn met veel goede wil redelijk goed.

Ria : Juist. Over enkele jaren komt Jonas triomfantelijk thuis, vliegt me om de hals en zegt "ma je hebt dan toch één genie gebaard, grootste onderscheiding", en ik sprakeloos val net niet flauw waarop Jonas koeltjes zegt "net geen 59%, een mirakel".

Barbara : Weet je wat we zouden moeten doen ?

Ria : Een zoektocht organiseren. Begrijp me goed. 't Is niet zo dat ik Gilles dood wil terugvinden...

Barbara : Waarom niet, dode honden bijten niet.

Ria : maar om onze goede wil te tonen.

Barbara : hihi uit sympathie.

Ria : En heb je ook een goede reden om mee te zoeken ?

Barbara : Ja omdat ik weet waar ik hem ga vinden en omdat ik weet dat als ik hem vind ze dat smalend vanzelfsprekend gaan vinden.

Ria : Zo, van zie je wel dat ze 'r meer van wist tot, sluit ze op, ze heeft hem van de trein geduwd.

Barbara : Met jou aan m'n zij heb ik niks te vrezen.

Ria : En zonder mij ?

Barbara : Ook niet al teveel.

Ria : Hij geeft je geen nachtmerries ?

Barbara : Hij ? Hij kan maar beter zien wat hij doet. 'k Ben in staat om hem twee keer van de trein te duwen.

Ria : Twee keer ? Nee da 's niet redelijk.

Barbara : Dat weet ik ook wel.

Ria : Tegen mij mag je 't zeggen, wat dacht je die dag op de trein toen je hem niet meer zag ?

Barbara : Ik dacht "tiens kwibus is foetsie".

Ria : Is 't alles ?

Barbara : Op dat ogenblik wel, ik was niet meteen de koning te rijk. Had ik geweten wat ik nu weet...

Ria : dat hij...

Barbara : Ja dan had ik ongetwijfeld een gat in de lucht gesprongen.

Ria : Van plezier welteverstaan.

Barbara : Ja niet van verslagenheid. Je zou al uitermate hypocriet moeten zijn om in de put te zitten als 't verachtelijkste wezen waar je ooit door bepoteld werd, verdwijnt.

Ria : Daar is inderdaad geen speld tussen te krijgen.

Barbara : Onder ons, heb jij ooit je smerigste ex dood gewenst ?

Ria : Oef ! Ik dacht een ogenblik dat je ging vragen, van de trein geduwd !

Barbara : Dus ben ik de enige niet die er ooit aan gedacht heeft.

Ria : Nee niet de enige, niet de eerste en niet de laatste.

Barbara : En ?

Ria : Zijn ze dan niet dood als je ze niet langer aan je lijf laat zitten ?

Barbara : Ja en nee, nee als het je moeite kost.

Ria : Om ze niet uit te nodigen als je vrienden ontvangt.

Barbara : Waarom zou 'k ?

Ria : Om ze in 't bijzijn van je andere gasten, als ze met een glaasje op, vrijpostig worden met een klinkende klap in hun gezicht op hun plaats te zetten.

Barbara : Sla je ze graag je mannen ?

Ria : Nee maar, 't werkt wel als je ze wil laten voelen dat ze afgedaan hebben.

Barbara : Als zij 't afgemaakt hebben ?

Ria : Ook.

Barbara : Waarom zouden ze dan nog aan je lijf willen zitten ?

Ria : Omdat het mannen zijn.

Barbara : En..?

Ria : Omdat ze denken met hun lid. Nog niet gemerkt ?

Barbara : 'k Ben nog jong.

Ria : Mannen gaan ervan uit dat als ze je met hart en ziel veroverd hebben de klus voor altijd geklaard is.

Barbara : Dat ze gebeiteld zitten.

Ria : Ja dat ze de Everest overwonnen hebben en dat hij voor altijd van hen is.

Barbara : Grappig.

Ria : Ze gaan bij ons weg en zijn ervan overtuigd dat ze kunnen terugkomen als zij het willen.

Barbara : De dutsen !

Ria : Ze zijn er zeker van dat de vlag die ze in onze voortuin geplant hebben er nog zal staan als ze terugkomen.

Barbara : Niks daarvan, wishful thinking sullekes !

Ria : Patricia zou hier vorige week gesproken hebben met een treinbegeleider...

Barbara : die niet goed wijs was. Zou je niet kiereviet worden als ze van je verwachten dat je op deze plaats treinen begeleidt !

Ria : Om te onthaasten is het hier nog zo slecht niet.

Barbara : 't Zou hier een kuuroord kunnen zijn voor overstuurde treinbegeleiders.

Ria : Ze kunnen hier in elk geval bijkomen in hun natuurlijk milieu op een volkomen veilig afkickspoor.

Barbara : Ik zou de man hier ook wel 's tegen 't lijf willen lopen.

Ria : Maar je vreest dat 't niet voor vandaag zal zijn.

Barbara : Ik vrees dat er niet al teveel klopt van Patricia's verhaal.

Ria : Waarom niet ?

Barbara : Omdat treinbegeleiders routine koppelen aan discipline niet aan fantasie. Ze fluiten hun deuntje op dezelfde toon en weg is de snode trein.

Ria : Ik geloof Patricia . Haar verhaal klinkt als " De liefde voor de drie sinaasappels " van Prokofjev.

Barbara : Ik ben jong maar ik geloof niet meer in sprookjes.

Ria : En toch moet je erin geloven omdat wat in een nachtmerrie begint in een sprookje kan eindigen.

Barbara : 'k Geloof nog minder in spoor sprookjes dan in die van Grimm die me altijd de stuipen op 't lijf hebben gejaagd.

Ria : En hoe zou je Gilles' verdwijning beschrijven ?

Barbara: Als een potsierlijke treinaftocht,

Ria : in een theatrale uitstapregie,

Barbara : ja door de gluiperd zelf.

Ria : Opgestapt en dan uitgestapt.

Barbara : Godzijdank zonder al te veel misbaar, op de tippen van zijn tenen om te kunnen doorgaan voor wat hij niet was.

Ria : Hoe gemeen is dat !

Barbara : Gilles all over, een doortrapte smeerlap in leven en werken.

Ria : En wie komt er nog op bezoek volgende week ?

Barbara : Ik ben nog in onderhandeling met een getrouwd koppel waarvan de man ooit bevriend geweest is met Ariana Grande en met Lolita Chammah, de dochter van Isabelle Huppert.

Ria : Ik bedoelde serieus, geen kletsboek.

Barbara : Dertig. Heb jij je dertigste verjaardag gevierd of ben je door 't raam gesprongen ?

Ria : Door 't raam springen, dat doe 'k nog niet op 30 augustus 2063.

Barbara : Als je honderd wordt.

Ria : Ja en bij honderddertig weet ik waarschijnlijk niet meer wat een raam is.

Barbara : Ik kan je misschien nog helpen zoals ik Gilles geholpen heb.

Ria : Gilles, jij ?

Barbara : Grapje.

Ria : Ah nee, dit is er over. De stakker is dood.

Barbara : Jij hebt hem niet gekend de stakker, zoals je hem noemt, ik wel.

Ria : Hij is er niet meer en veel heeft hij niet achtergelaten, gips, een koersfiets en aluminiumpoeder.

Barbara : Bij mij gips en poeder en een foto van een aan een knotwilg opgeknoopte voddenpop.

Ria : Staat er ook een datum op ?

Barbara : Nee, achteraan een ondubbelzinnige verwijzing "Barbie aan de wilgen".

Ria : Een verwijzing naar jou ?

Barbara : Ja naar zijn barbiepop. Ik zal hem missen de subtiele klootzak !

Ria : Nee !

Barbara : Heeft hij mij zo naar 't leven gestaan ?

Ria : Met die foto wel ja.

Barbara : Niet fysiek daarvoor was hij te uitgekookt.

Ria : 'k Zou de foto toch maar bijhouden.

Barbara : Zodat ze merken dat niemand meer dan ik genoeg van hem had...

Ria : om hem een zetje te geven ?

Barbara : Ja. Helaas ben ik gewiekster dan gespierd en vrees ik dat de eeuwige roem aan mij zal voorbijgaan...

Ria : als diegene die hem de fatale duw gegeven heeft.

Barbara : Ja ik heb hem alleen maar willen geven, lang niet moedig genoeg om het zelf te doen.

Ria (tegen Barbara) : Is dat.. ?

Treinbegeleider (komt erbij zitten) : Treinen begeleiden is mijn lang leven.

Barbara : Is 't waar ?

Treinbegeleider : 't Is simpel, als 't nog lang duurt voor er hier één aangespoord komt lok ik een ramp uit ofwel...

Ria : Ofwel ?

Treinbegeleider : ofwel schrijf ik een Vlaamse wereldhit.

Barbara : "Treintje komt zo".

Treinbegeleider : Ja. 'k Moet dan wel eerst tijd maken om een schrijfcursus te volgen.

Ria : Dat zal wel lukken zeker ?

Treinbegeleider :Afwachten. Er zijn al jaren meer ouders die zichzelf bekribbelen met teksten uit de wereldliteratuur...

Ria : Zoals ?

Treinbegeleider : "Bedtijd godverdomme " van Adam Mansbach vertaald in meer talen dan er bestaan.

Barbara : Ah "Go the fuck to sleep".

Treinbegeleider : Ook bekribbeld met the fuck en Co ?

Barbara : Ik ben kinderloos en heb en ben een onbeschreven lijf en blad. (laat haar rug zien).

Ria : Prachtig toch dat er nog zo'n lichamen bestaan.

Treinbegeleider: Je moet het met je eigen ogen zien om het te geloven. What the fuck is that? Nul komma nul kattengekribbel.

Ria : Een rug uit de tijd van toen, lang leve het fatsoen.

Barbara : Een rug die je kunt aaien, zonder dat er ook maar één letter in de weg staat.

Treinbegeleider : Jawadde ! De wonderen zijn de wereld niet uit.

Ria : We vroegen ons af...

Treinbegeleider : of ik hier al lang de dienst uitmaak ?

Ria : Ja en of je je hier niet verveelt ?

Treinbegeleider : Ik ben hier graag en 'k heb een fijne job. Hoe zou 'k me hier kunnen vervelen ?

Barbara : Mis je ze niet de gezellige drukte en de vragen in 't Pools en in het Servo-Kroatisch?

Treinbegeleider : Vanzelfsprekend maar 'k heb hier meer tijd en bijgevolg meer zelfstudiemogelijkheden.

Ria : Om ?

Treinbegeleider : Mijn treincultuur bij te werken via het bevragingssysteem.

Barbara : Je koppelt hier 't nuttige aan 't aangename.

Treinbegeleider : Dankzij ons systeem kan ik elke vraag beantwoorden die reizigers me stellen.

Ria : Da 's straf. Nu al ?

Treinbegeleider : 'k Ben hier nog maar net aan 't werk maar 'k trek me al aardig uit de slag, probeer maar.

Barbara : Euh... zeg me 's hoeveel reizigers de NMBS vervoert per dag.

Treinbegeleider : Veel teveel om ze te tellen en nu je oma.

Ria : Ik ?

Treinbegeleider : Ja of ben je haar oma niet ?

Barbara : Ze is al redelijk vergeetachtig.

Treinbegeleider : Ach wat, mijn oma ook. In 't kort steken we ze in een rusthuis.

Ria : 'k Ben nog niet moe, ik

Treinbegeleider : Zij ook niet maar voorkomen is beter dan genezen. Komt ze nog die vraag ?

Ria : Nee.

Barbara : Ze mokt.

Treinbegeleider : Wat ? Zo komt ze niet op de trein. We hebben al zageventen genoeg.

Barbara : Ik kan 't mij voorstellen.

Treinbegeleider : De laatste die 'k er niet opgelaten heb had een dik varken bij.

Barbara : Aan de leiband ?

Treinbegeleider : Aan een haak, vers geslacht.

Barbara : Zeg me niet dat 't bloed er nog uitliep !

Treinbegeleider : 't Was geen pluchevarken hé, 't was the fuck een gekeeld varken van vlees en bloed.

Ria : Brr, ocharme dat beestje !

Treinbegeleider : Hij wou 't op de trein barbecueën, de loeder.

Barbara : Daar ? Hoe gezellig is dat ! Waar is dat feestje, op de trein is dat feestje. Heb je van je leven !

Treinbegeleider : Ik heb hem teruggefloten hoewel ik me populair had kunnen maken door er hem op te helpen.

Ria : Te laat. Kans verkeken.

Treinbegeleider : Nu je 't zegt. Ik had kunnen mee-eten. Hoe dom kun je zijn ! Nu 'k had ook kunnen buitenvliegen.

Barbara : Jij ?

Treinbegeleider : Ja...alhoewel ze wel beseffen dat ik hier onmisbaar ben. Zou jij op deze plaats treinen willen begeleiden ?

Barbara : Nee.

Treinbegeleider : En je oma is te oud.

Barbara : 'k Vrees dat ze 'r zou afvallen.

Treinbegeleider : Als ze eronder sukkelst is ze niet meer om aan te zien. De locomotief alleen al is zwaarder dan een dik varken.

Ria : Maar minder vicieus.

Treinbegeleider : Heb je 'r dan veel gekend, varkens ?

Ria : Teveel.

Barbara : Ik ook.

Treinbegeleider : Waarom heb je ze niet van de trein geduwd ?

Ria : Zoiets doe je niet.

Barbara : Varkens zijn ook op alles voorbereid, ook daarop.

Ria : En daarenboven laat jij ze 'r niet op...

Barbara : En bijgevolg kunnen wij ze 'r niet afduwen.

Treinbegeleider : Maar als ik, ik zeg wel, als ik er nu eens een varken zo groot als een stadhuis zou op laten stappen...

Ria : Tja als mensen paarden waren zouden bedelaars erop rijden i.pl.v. zich op de trein te laten rijden.

Barbara : Jij toch ook ?

Treinbegeleider : Ik rijd sowieso voor niets, op voorwaarde dat ik me naar behoren, u hebt het goed gehoord "naar behoren" van mijn taak kwijt.

Barbara : Gelukzak !

Treinbegeleider : Mij hoor je niet klagen. Let wel , ik geef mijn jeugd aan de trein hoewel ik vermoed dat de trein er geen flauw idee van heeft.

Ria : De lomperik.

Barbara : Ach 't is maar een trein en na elke trein komt er wel een andere, hier of elders.

Treinbegeleider : Tsjoeke tsjoeke tsjoek. Tsjoeke tsjoeke tsjoek. Hoe zoetgevooid klinkt de Mona Lisa van de Spoorwegen en hoe bedeesd is haar lach als ze zich over de sporen slingert door de broeierige nacht.

Ria en Barbara applaudisseren rechtop op de bank.

Ria : Dus toch geen lomperik maar een magische machine die vreugde zaait waar ze passeert.

Barbara : En dan heb je 'r, mannen zoals altijd, die van hun kloten maken als de locomotief...

Ria : kushandjes werpend en zwaar hijgend,

Barbara : met dertig seconden vertraging het station binnen dendert.

Treinbegeleider : En die klootzaken sta ik met de glimlach te woord in alle talen van de regenboog.

Ria : 't Is niet waar !

Treinbegeleider : Ben ik dan stekezot of een heilige zonder dat ik het besef ?

Barbara : Ik houd het bij een heilige.

Ria : Ik ook, ongekroond weliswaar maar het kroontje maakt de heilige niet.

Treinbegeleider : Dju, 'k had er nog zo mijn boontjes op te week gelegd, mijn huidig hoofddekseel past me als een vuist in een oog.

Ria : Niet getreurd, benoemde heiligen verstoppen zich van eerlijke schaamte achter hun offerblok als ze anonieme onbenoemde heiligen aan 't werk zien, dag in dag uit.

Treinbegeleider : Daar schiet ik niet veel mee op maar ik benijd niemand en zeker geen offerblokheiligen.

Ria : En ga je nog regelmatig naar de kerk ?

Treinbegeleider : Nee maar ik bid hier, elke dag.

Barbara : Je bidt, zeg je.

Treinbegeleider : Ja, iets op tegen ?

Barbara : Nee maar heeft het je al geholpen ?

Treinbegeleider : Voorlopig niet.

Ria : Blijven bidden. De aanhouder wint.

Barbara : Ja en ondertussen doe je geen andere zottigheden.

Treinbegeleider : Geloof je dat nu echt ?

Barbara : Jij niet ?

Treinbegeleider : Nee ik kan perfect bidden en je tegelijkertijd van de trein duwen.

Ria : Heilige of niet, zoiets doe je niet.

Treinbegeleider : Klopt. Ik zeg ook net dat ik het doe maar 't is allesbehalve onmogelijk.

Barbara : Ik snap het helemaal, je duwt er een smeerlap af...

Treinbegeleider : Een makkie, er lopen er hier bij de vleet.

Barbara : En je bidt dat je hem nooit meer terugziet.

Treinbegeleider : Bijvoorbeeld, of het tegendeel.

Barbara : Als je ervan genoten hebt.

Ria : O !

Treinbegeleider : Ja dan kan je 't nog 's overdoen. Maar dat is wat mij betreft niet aan de orde.

Barbara : Jij doet het van de eerste keer goed.

Treinbegeleider : Straf dat je dat aan mij kunt zien.

Ria : 't Is een veronderstelling.

Barbara : Ja je moet er niks gaan achter zoeken. In feite doe je 'r best aan niet op 't uiterlijk af te gaan.

Treinbegeleider : Klopt, ik heb een collega met een engelengezicht.

Ria : Zo uit de hemel gevallen. (Terzijde.) Zoals anderen uit de trein.

Treinbegeleider : Ja maar wacht, in 't echt heeft hij al 2 moorden, 2 hersenoperaties en 1 miskraam achter de rug.

Ria : Nee !

Treinbegeleider : Zwijgen hé !

Barbara : Op welke lijn werkt hij ?

Treinbegeleider : Sst de sporen hebben oren. Hij werkt tussen de lijnen.

Ria : En jij ?

Treinbegeleider : Ik word ingezet waar er problemen zijn.

Barbara : Zoals hier.

Treinbegeleider : Ja.

Ria : En welke problemen zijn dat precies ?

Treinbegeleider (tegen Barbara) : Ziet ze niet goed ?

Barbara (tegen Ria) : Mona Lisa vindt dit stationnetje te min, ze omzeilt het.

Treinbegeleider : Ze mijdt het als de pest. Pure stationsverspilling. Hier zit meer achter, ik ben klaar met mijn bevindingen. Zou jij ze willen uittypen ?

Barbara : Ik ?

Treinbegeleider : Ja.

Barbara : Ik kan niet typen.

Treinbegeleider : Dju toch ! Hoeveel pech kan een mens hebben ? Vroeg of laat zie ik me nog van de trein vallen.

Ria : Allee, allee !

Treinbegeleider : De tijd zal me gelijk geven, ik ben voor 't ongeluk geboren.

Barbara : Klagers hebben geen nood. Je werkt, eet en slaapt hier al fresco, wat wil je nog meer !

Treinbegeleider : Ik wil meer, Paulus mijn collega...

Ria : van tussen de lijnen ?

Treinbegeleider : Ja, staat al veel verder dan ik. Hij heeft al meer vrouwen gehad dan Warren Beatty, zij het niet allemaal even schoon.

Ria : Zegt hij dat ? Dat gelooft hij toch zelf niet !

Treinbegeleider : Hij half en ik half, om geen ruzie te hebben. Paulus vreet namelijk als een varken en hij heeft 't lijf van een sumoworstelaar.

Barbara : Je zult daar maar onder liggen terwijl hij zijn ding doet !

Treinbegeleider : Heb je 't al geprobeerd ?

Ria : Zij, onder een sumoworstelaar ? Ze is haar leven niet beu hé.

Treinbegeleider : Dan is 't de moeite waard haar leven, zoals 't mijne.

Barbara : Elke dag ja, sinds een week of drie.

Treinbegeleider : Moeder geworden op één of andere manier ?

Ria : Weduwe.

Barbara : Verlost van de grootste eikel waarmee ik ooit aangepapt heb.

Treinbegeleider : Allee proficiat . Hoe heb je 't aangepakt ?

Ria : 't Probleem heeft zichzelf opgelost.

Treinbegeleider : Maakt dat de ganzen wijs !

Barbara : Hij is verongelukt.

Treinbegeleider : Ah sabotage ! Met de wagen ?

Ria : Met de trein.

Treinbegeleider : Eruit gevallen ?

Barbara : Ja.

Treinbegeleider : Ik zeg altijd, " Als je 'r niet wilt uitvallen moet je 'r niet opstappen". En nu ga 'k werken. Wat is een mens zonder werk ?

Barbara : Werkwees of anders gezegd werkloos.

Treinbegeleider : Juist, niets. (Stapt gehaast op en verdwijnt.)

Ria (alleen met Barbara) : Hij of Paulus ?

Barbara : Hij.

Ria : Zeker ?

Barbara : Ja, heb je niet gemerkt dat zijn potje rap overkookt. Je moet hem niet op de zenuwen werken en Gilles werkte iedereen op de zenuwen.

Ria : Is 't waar ?

Barbara : En die kwibus hier is niet aan zijn proefstuk toe.

Ria : Zegt hij. Maar moet je iemand geloven die duidelijk niet goed wijs is ?

Barbara : Absoluut, hij past helemaal in mijn kraam en iemand die ze wel allemaal op een rij heeft, zie 'k niet iemand van de trein duwen omdat hij op zijn zenuwen werkt.

Ria : Daar heb je een punt. Hij is de droom van een schuldige die elke rechtgeaarde mens zich wenst.

Barbara : Onder ons gezegd ik ook, alleen...

Ria : Alleen wat ?

Barbara : Ik ben niet van lotje getikt.

Ria : Volgens jou ?

Barbara : Ja. En wat denk jij ?

Ria : 't Zelfde. Maar stel nu dat ik onze treinbegeleider vraag of hij een vijs los heeft dan lacht hij zich toch een bult of maakt hij me af.

Barbara : Ik niet. Conclusie, hij is tot zoiets in staat . Ja toch ?

Ria : Ja, hij meer dan wij,

Barbara : Dat je denkt dat je niet zot hoeft te zijn om iemand van de trein te duwen ?

Ria : Nee maar 't helpt ongetwijfeld als je 't van plan bent.

Barbara : Hij is voorlopig de eerste verdachte, akkoord ?

Ria : En jij de tweede.

Barbara : Daar kan ik mee leven en wie zet je vlak achter mij ?

Ria : Een duo.

Barbara : Tom en Hubert.

Ria : Ja, Hubert is 't brein. Hij gebruikt Tom zoals hij wil. Maar vraag me niet waarom ze Gilles kwijt wilden.

Barbara : Ze hadden voor zover ik weet als enigen helemaal geen reden om hem uit de weg te ruimen.

Ria : Dat is 't hem juist. Waarom spreken ze dan niet vrijuit ?

Barbara : En hoe wist Tom dat hij in 2019 aan de naaktfietstocht in São Paulo heeft deelgenomen ?

Ria : En waarom gaf Hubert enkele maanden geleden de trein op voor de auto ? Wist hij toen al wat er ging gebeuren ?

Barbara : Na hem zet ik Patricia, nee Sandra.

Ria : Ik ook. Zij had er een affaire mee die ze herleidt tot 400m in de tunnel.

Barbara : Te gek voor woorden en ze wil hier weg om tussen de papegaaiduikers te gaan leven. Miss Dior j'adore in de stank van de guano.

Ria : En ze was de eerste om hem te begraven.

Barbara : Na haar Patricia. Zij kent hem goed...

Ria : En stak haar afkeer voor hem niet onder stoelen of banken.

Barbara : Maar je gaat niet iemand uit de weg ruimen omdat hij je een domme koe noemt.

Ria : Nee maar 't blijft vreselijk als je 'r dagelijks mee geconfronteerd wordt. Door haar paranormale gaven is ze Gilles als een nog grotere etter gaan zien dan wij.

Barbara : Als dat geen verzachtende omstandigheid is weet ik het niet.

Ria : Nu je 't zegt, temeer omdat paranormaal begaafden die verzachtende omstandigheden niet moeten gaan zoeken. Ze zijn inherent aan hun persoonlijkheid.

Barbara : Achteraan op onze lijst zijn geliefde, gekwelde halfzus of haar in zijn eer gekrenkte partner.

Ria : Eerwraak.

Barbara : Ja schitterend, laf als je niets onderneemt.

Ria : Opgelet, 't blijft een veronderstelling.

Barbara : Daarom staan ze ver achter mij als verdachten maar wie laatst lacht best lacht.

Ria : We vergeten zijn Russische vrienden in Baden-Baden.

Barbara : Opzettelijk. Russen moorden niet als ze iemand kwijt willen. Dat zijn fabeltjes van Westerse journalisten in de komkommertijd.

Ria : Da da (dansen samen vrolijk zingend 'Kalinka', kussen mekaar op de mond en bescheuren zich van 't lachen).

Na de lachpartij...

Barbara : Hij is er niet meer. Onvoorstelbaar . We zijn er definitief vanaf. Nog een vreugdedansje ?

Ria : 'k Moet eerst op adem komen of wil je me ook dood ?

En dan komt Sandra aangelopen. Ze is helemaal van haar melk. Als één stuk ellende laat ze zich op de bank vallen tussen Ria en Barbara zonder dat ze ook maar één woord kan uitbrengen.

Barbara (schudt er met de hulp van Ria leven in) : Scheelt er iets ?

Sandra : De...de hemel...

Barbara : Wat is er met de hemel ?

Sandra : De hemel is op mijn hoofd gevallen, Gilles is terug.

Ria (opgesprongen) : Wat ?

Barbara : Godverdomme als ik de lorejas tegen 't lijf loop...

Ria : die hem niet van de trein geduwd heeft...

Barbara : ja, bega 'k een ongeluk.

DOEK